

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DIELA 11:26

Antiohija

JUL/AVGUST 2022.

BROJ 178

KO GOD SE SUSREO
SA BOGOM,
NAKON TOGA
NE MOŽE
VIŠE
OSTATI ISTI.

НОВА КЊИГА

 ИКОНОС

Удруženje Ikonos poklanja knjigu „ISTORIJA CRKVE U DELIMA APOSTOLSKIM“. Besplatan primerak ove knjige možete da poručite na e-mail ikonos.office@gmail.com ili na broj +381 62 396 331. Knjiga prati istoriju Crkve kroz biblijsku knjigu Dela apostolska, istoriju koja je sledila po završetku ovozemaljskog života Gospoda Isusa Hrista.

ANTIOHIJA SE FINANSIRA
DOBROVOLJNIM PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA

MOLIMO VAS DA RAZMOTRITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOINETE
ANTIOHIJU

HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja su finansijski pomogli
vjernici iz Banjaluke i EC Čapljina.

Izdavač : Evanđeoska crkva Banjaluka | **Adresa** : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž** : 1000 | **Štampa** : Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska** : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

KADA MOŽEMO OČEKIVATI PROBUĐENJE?

„Zar se nećeš povratiti i oživeti nas, da se narod tvoj raduje u tebi?“ (Psalam 85:7)

Ovaj psalam je napisan kratko vreme nakon povratka izraelskog naroda iz vavilonskog ropstva, šta se može zaključiti iz prvih stihova. Psalmista oseća kako je bila velika milost Božja, da je On svoj narod oslobodio iz ropstva, te mu kod pomisli na veliku milost i budućnost, koja se pojavila pred Izraelom, izlaze reči: „Zar se nećeš povratiti i oživeti nas, da se narod tvoj raduje u tebi?“ Pošto je uredio dom Božji, Psalmista

se sada moli da Bog ovo njegovo delo kruniše probuđenjem.

Kada je potrebno probuđenje?

Ako među vernicima nema više one prave bratske ljubavi i pravog poverenja, tada bi trebalo zajednički zavapiti Bogu da bi svoje delo ponovo oživio. Bog daje svim ljudima dobronameru ljubav, ali On uživa samo u onima, koji žive svetim životom. Na Božjem detetu mora da se odražava Hristov lik i vidi Njegovo razmišljanje. Bilo bi uzalud verne podsticati da se međusobno ljube iskreno, ako su postali mlaki. Oni ne shvata-

ju da u ovakvim duhovnim uslovima ne može postojati prava ljubav.

Ako među braćom postoje svađe, sitničarske ljubomore i zlo ogovaranje, tada je tamo neophodno probuđenje. U zajednici, gde se dešavaju ovakve stvari, ne može biti napretka, ali ništa ne može tako uspešno da iskoreni takve grehe, kao probuđenje. Probuđenje je potrebno, kada se u crkvu uvukao duh ovoga sveta. Kada se ljudi, koji pripadaju Hristovoj Crkvi izjednačuju sa ovim svetom, bilo odećom, kućnim uređenjem, zadovoljstvima i sl.

Kada su članovi zajednice vernih upali u teške poroke i svačujake (raznovrsne) grehe, tada je potrebno probuđenje. Takve stvari daju Božjim protivnicima povoda da hule na Njega. Vernici se tada moraju zapitati: „Gospode, šta će biti od slave Tvoga imena?“

Kada grešnici bezbrižno odlaze u propast (pakao) i to tako da su nezabrinuti za stanje svoje duše, i tako umiru, tada je vreme da se vernici probude iz sna, kao vatrogasci kada iznenada u noći izbije požar. Do njih stoji, da beubožnike istrgnu iz paklenog ognja.

Probuđenje je jedini faktor, koji može skinuti sramotu i optužbe sa Hristove Crkve i pred javnošću joj vratiti ugled koji joj pripada. Možete pokušati šta god hoćete, možda će vam štošta i uspeti, ali ne i ono što je moguće sa Božjim probuđenjem. Možete sazidati veličanstvenu crkvenu zgradu, klupe tapacirati svilom, imati veličanstvene orgulje, zlatne lustere, to će sve goditi članstvu, ali im sigurno neće puno duhovno koristiti. Pogledajte gradove u kojima je Božji dom okićen bogatstvom ovoga sveta. Na takvim mestima pravi duhovni život je retko prisutan. Jer, ako Duh Božji ne dođe na vernike i nevernike, tada je i najlepša crkvena zgrada prazna, a moguće da će postati i povod za izručivanje sveta.

Važnost probuđenja

Probuđenje je jedini način da se među članovima (udovima) Hristove Crkve ponovo uspostavi ljubav. Ono će doprineti porastu poverenja, kada se verni vrata pravom standardu Božje svetosti. Ako je duhovni vođa u zajednici vernih izgubio poverenje, tada ga može povratiti jedino na taj način ako preduzme sve mere i sva sredstva,

da bi prouzrukovao probuđenje, kako za sebe, tako i za druge. Isto tako ako vođa ili bilo koji drugi član zajednice vernih oseti, da je ljubav braće prema njemu ohladila, tada je jedini spas, da se preda Bogu da ga ponovo oživi pa da rečima i delom odražava lik Hristov na sebi. Njegov će primer pozitivno delovati na celu zajednicu. Poverenje će se tako ponovo uspostaviti a bratska ljubav će ponovo da rasplamsa.

Isto tako je potrebno probuđenje, da bi zaštitilo crkvu (zajednicu) od Božjeg suda. Često puta je Bog pustio Jevreje u nevolju, jer se nisu kajali i nisu poslušali Boga preko proroka, nisu hteli da se trgnu iz svoje duhovne pospanosti i tromosti. Kako često su cele zajednice i pokreti (denominacije) doživljavale teške kazne, jer nisu ustajale iz sna i nisu vapile Bogu: „*Zar se nećeš povratiti i oživeti nas, da se narod tvoj raduje u tebi?*“

Samo je probuđenje u stanju da zajednicu ili verski pokret spasi od propasti. Ako ne dođe do probuđenja u jednoj će godini više članova zajednice duhovno umreti, nego što će ih novih doći. Tada zajednica postaje mrtva. Samo probuđenje može sprečiti, to da nevernici i pored obilja Božje milosti ne propadnu. Ako probuđenjem ne budu istrgnuti iz svoje besvesti, tada će kod slušanja propovedane Reči Božje ravnodušno ulaziti u još veće prokletstvo, nego kao da nikada nisu čuli evanđelje. Gde Reč Božja nije miris za život, tamo postaje zadah za smrt. Probuđenje je jedini način kojim hrišćani mogu da rastu u milosti i posvećenju.

Znaci probuđenja

Sa sigurnošću probuđenje, možemo očekivati ako uočavamo neke znakove. Ovi znaci su obično veoma jasni, tj. jasno pokazuju volju Božju. Sve okolno-

sti su usmerene u pravcu probuđenja. Odnosno da se za nje ga stvore uslovi. Okolnosti izgledaju kao stvorene da ga potpomognu. Događa se, da Bog dopušta i bolne događaje, ili da kojim drugim čudnovatim načinom stvori sebi put ka probuđenju, ili pak daje naročiti blagoslov radu svojim slugama ili tome slično.

Probuđenje se može očekivati, ako pakost bezbožnih ljudi izaziva bol kod dece Božje. Problem je u tome što su vrlo često prema toj pakosti ravnodušni. Govore o njoj na hladan i bezosećajan način, bez nade da bi se stvar ikada mogla poboljšati. Umesto da osećaju samilosnu ljubav Hristovu prema grešnicima, oni su u svakoj prilici spremni da ih samo osude. Ali ako to ponašanje bezbožnika nagoni decu Božju na kolena, tada ih ona ispunjava dubokim sažaljenjem i nagoni ih da se za njih zauzmu kod Boga, tada dolazi vreme milosti. Istovremeno bezbožnici pružaju još tvrdi otpor.

Ukoliko to hrišćane nagoni na molitvu i ako u toj molitvi ustraju, tada će doći do probuđenja. Ako nam se i čini da su pušteni svi đavoli, ni to neće

sprečiti dolazak probuđenja, samo ako to nagoni decu Božju na molitvu. Doživljavao sam slučajeve, da je probuđenje izbilo baš u Bogu neprijateljskim redovima i da su baš kolo vođe bile te koje su prve zavapile Bogu.

Probuđenje se može očekivati ako vernici osećaju potrebu da se za isto mole i to sa svom ozbiljnošću. Takav molitveni duh je stalna razboritost i neprekidna borba za duhovno spasenje neobraćenih. Iz takvog dubokog iziskivanja, da se neobraćeni spasu, može proizaći probuđenje. Uopšteno je malo dece Božje, koja iz iskustva znaju ovu pobedonosnu molitvu. Ipak, svako je probuđenje do sad plod tihe, ustrajne molitve jedno takvog vernika.

Probuđenje se može očekivati onda, ako pažnja propovednika usmerava baš na tu temu i kada bi isti u svojim govorima i kroz pokazanu duševnu brigu, usmerio zabrinutost tj. potrebu da se grešnici dovedu ka Hristu. Međutim, mnogo puta, nažalost, ne osećamo, odnosno propovednik ne ostavlja utisak da je usmeren u pravcu da izazove druge da traže obraćenje grešnika. Tada ne treba da se čudimo ako

nema ništa od propovedanog probuđenja.

Probuđenje se može očekivati, ako deca Božja međusobno priznaju svoje grehe. Ako ovakva priznanja dolaze iz slomljenog srca, tada će se nebeske brane otvoriti i blagoslovi će strujati u izobilju.

Probuđenje se može očekivati, ako su hrišćani skloni da zato podnesu i prinesu potrebne žrtve tj. da napuste čak i svoja vlastita mišljenja, ako je to za napredak većine dece Božje.

Propovednici (vođe) moraju biti voljni da ulože sve svoje snage, pa čak i život i zdravlje. Ne smeju se da strahuju od otvorenog propovedanja istine. Vrlina je zauzeti se za neku istinitu stvar, pa makar nas to i skupo stajalo. Sluga Božji mora biti spreman i da izađe iz službe (položaja, zvanja) ako je to za njega volja Božja. Mora odlučno koračati napred ne gledajući niti levo niti desno, a sve ostalo prepustiti Bogu. Članovi zajednice vernih, probuđenje moraju podupirati i molitvom, kao i svojim potpunim predanjem tom cilju.

Probuđenje možemo očekivati, ako su propovednici i članovi zajednice sa tom idejom jedin-

stveni, odnosno treba da im bude jasno da Bog za potpomaganje ili započinjanje probuđenja upotrebljava izabrana oruđa (ljude) po svojoj volji - izboru.

Mnogi propovednici i crkvene vođe žele probuđenje samo onda ako oni mogu da zadrže vodeću ulogu u tome i dobiju glavni deo zasluga za to delo. Oni prisvajaju pravo da sugerišu (naređuju, savetuju) Bogu šta i kako On treba da radi, koga da blagoslovi i koga da postavi za vođu.

Oni u stvari ne žele nikakvu obnovu ili promenu. Ne trpe nove (drugačije) metode propovedanja evanđelja, zavideći im na prilivu novih duša i uspehu. Možda još tome dodaju, da je Bog suveren i da može raditi kako On to želi; istovremeno bi hteli da se Bog prilagodi njihovom mišljenju, ne misleći na to da bi način razmišljanja trebalo da promene oni.

Takvi ljudi neće nikada u svojim zajednicama videti probuđenje, sve dotle dok ne prestanu da sa Bogom postupaju prema sopstvenim proračunima i uslovima pogodnim za probuđenje.

Charles G. Finney

PSALAM 42

Kao što košuta čezne za potocima,
tako duša moja čezne za tobom, Bože.

Žedna mi je duša Boga, Boga živoga.

Kada ću doći i pred Bogom se pojaviti?

Suze su mi hrana i danju i noću,

dok mi povazdan govore: „Gde ti je Bog tvoj?“

Duša mi vene kad se setim kako sam hodio s mnogima,
predvođeci ih k Domu Božijem uz klicanje i hvalospeve,
s mnoštvom koje slavi praznik.

Što si mi klonula, dušo moja,
i što uzdišeš u meni?

Bogu se nadaj, jer opet ću ga slaviti,
Spasitelja mog, Boga mog.

Klonula je duša u meni,

zato te spominjem iz kraja jordanskog,
i s Ermona, na gori Misaru.

Dubina dubinu doziva hukom slapova tvojih,
sve bujice i talasi tvoji predoše preko mene.

Danju Gospod šalje svoju milost,
a noću je pesma njegova sa mnom –
molitva Bogu života mog.

Reći ću Bogu: „Steno moja, zašto si me zaboravio?
Zašto žalim pod tlakom neprijatelja svog?“

Kosti mi se lome od ruganja dušmana mojih,
dok mi povazdan govore: „Gde ti je Bog tvoj?“

Što si mi klonula, dušo moja,
što uzdišeš u meni?

Bogu se nadaj, jer opet ću ga slaviti,
Spasitelja i Boga svog.

PO SMIJEHU SE PREPOZNAJE ČOVJEKOV KARAKTER

Za smijeh je potrebna nezlobnost, a ljudi se najčešće smiju pakosno.

Iskren i nezloban smijeh znači veselost, a zar ima kod ljudi u današnje vrijeme veselosti i znaju li ljudi biti veseli?

Veselost čovjeka je najvidnija njegova crta, koja ga predstavlja u najboljem svjetlu.

Potrebno je dugo vremena da upoznate nečiji karakter, ali čim se čovjek bar jedanput nasmije sasvim iskreno, pokažeće vam se njegov cijeli karakter, odmah kao da je na dlanu.

Samo veoma uzvišen i sretan čovjek može biti veseo i zaraziti druge, tj. biti neodoljivo i dobrodušno veseo.

Ne govorim o njegovom umnom razvitku, nego o karakteru, o cijelom čovjeku.

Na taj način, ako želite prozrijeti čovjeka i upoznati njegovu dušu, ne promatrajte ga dok čuti, ili dok govori, ili kad plače, ili čak kako se uzbuđuje plemenitim idejama, nego bolje ga pogledajte kako se smije.

Ako se dobro smije, znajte da je dobar čovjek.

Ja zato dobro znam da je smijeh najsigurnija proba duše.

Pogledajte dijete: jedino se djeca znaju smijati do savršenstva i zbog toga i jesu privlačna.

Fjodor Dostojevski

PRAVI PUT

***Neki se put čini čovjeku prav,
a kraj mu je put k smrti.***

(Priče Solomonove 16:25)

Avramu je Bog rekao u Prvoj knjizi Mojsijevoj 13:14 sljedeće: „*A Gospod reče Avramu, pošto se Lot odijeli od njega: podigni sada oči svoje, pa pogledaj s mjesta gdje si na sjever i na jug i na istok i na zapad.*“ Avram nije gledao na ovaj fizički svijet, već je gledao u duhu. Vrlo je lako to dešifrovati ako proučavamo Djela apostolska, jer u 7:5 piše sljedeće: „*I ne dade mu nasljedstva u njoj ni stope; i obreče mu je dati u držanje i sjemenu njegovu poslije njega, dok on još nemaše djeteta.*“

Razmislimo o tome! Avram nije posjedovao nimalo zemlje, a Bog mu je rekao: „Ja ću ti dati

zemlju, tebi i tvome potomstvu.“ Kada je Avram podigao svoje oči da pogleda, on nije mislio na zemaljske stvari, već je razmišljao duhovno.

Međutim, nije tako bilo i sa Lotom, njegovim nećakom. Pročitaj šta Biblija kaže o Lotu kada se on našao u sličnoj situaciji: „*Tada Lot podiže oči svoje i sagleda svu ravnicu Jordansku, kako cijelu natapaše rijeka...*“ (Prva knjiga Mojsijeva 13:10).

Lot je impresioniran plodnošću zemlje jer je to bilo ono što su mogle vidjeti njegove fizičke oči. Zapamtimo da je Lot također bio pravedan (Druga Petrova poslanica 2:7), ali obzirom na to da nije duhovno gledao, načinio je loše izbore i to mu je pokvarilo život.

Postoje danas hrišćani koji su načinili takve izbore a drugi su im pljeskali zbog toga, iako ti isti izbori bi mogli i vjerovatno će i dovesti do njihove propasti. Zato i govorim da ne pravimo tjelesne izbore. Gledajmo u Duha, sa Duhom i kroz Duha.

Dozvolimo da nam Duh pomogne da se realizuje Božji san koji je u našem srcu. Gledajmo i živimo na duhovan način, i tako će sve u vezi sa našim životom imati samo jedan jasan motiv, a to je kako da neprestano proslavljamo Isusa Hrista! Zato vodimo računa da onda kada donosimo životne odluke, činimo to čistoga srca, punog praved-

nosti, bez imalo tjelesnosti i sebičnosti.

Molitva

Dragi Gospode, ja želim samo da ti udovoljim, i hodam u tvojoj savršenoj volji, i da vidim tvoju volju i svrhu utvrđene na zemlji i u ljudskim srcima baš kao što je slučaj na nebu. Hvala za tvoju slavu u mom životu i čistoću mog srca u služenju tebi, dok me tvoj Duh konstantno posvećuje, u Isusovo ime. Amin.

Za dalje proučavanje

Poslanica Kološanima 3:1-2
Evandjelje po Mateju 6:33

Chris Oyakhilome

GLASINE

Bavimo se temom glasina, odnosno reklama; da tačnije kažemo, bavimo sa onim čemu dopuštamo da puni našu glavu, da zaokupi naše misli, jer će to postati predmet našeg verovanja, i to će dobiti svoj materijalni izražaj u našem delovanju.

Sjetite se uhoda koji su izviđali Obećanu zemlju i onog izveštaja koji su doneli o toj zemlji i o preprekama koje se tamo nalaze. Ako se sećate, znate da je deset uhoda reklo: „Ne možemo osvojiti tu zemlju, narod koji tamo živi je veliki i brojna, stoga ne možemo osvojiti tu zemlju.“

Posledica tih reči je bila da i nisu osvoili tu zemlju. Isus Navin i Halev su imali drugačiji

stav i oni su osvoili tu zemlju. Ima onih koji čine užasnu grešku verujući da Bog neke ljude voli više nego druge. Ja ne znam odakle im samo takvo verovanje kada Bog jasno i glasno kaže: „*Jer ja ne želim smrt onoga koji umire, govori Gospod večni. Obratite se dakle, i živite*“ (Jezekilj18:32).

Bog nije Isusa Navina i Haleva voleo više nego ostalu desetoricu. Svi su mogli uću Hanan, ali su za temelje svojih životia stavili pogrešna verovanja koja su svoj izražaj dobila u pogrešnom ispovedanju. Oni nisu ušli u obećanje Božje jer su bili nenagovorljivi. Nisu se dali uveriti da deluju na temelju Božije Reči. Bog je rekao: „*Daću vam zemlju. Isteraću velike narode iz*

zemlje i daću je vama...“; ali oni nisu dozvolili da ih Božija Reč uveri kako bi delovali na temelju onoga što je Bog rekao.

Isus Navin i Halev, baš kao i ostala deseterica imali su istu Božiju Reč i iste mnogobrojne i snažne neprijatelje u zemlji koju je trebalo osvojiti. Međutim, sada dolazimo i do presudne razlike. Nih dvojica su mnogo više razmišljali o onome što je Bog rekao nego o onome što su videli. Zato su i mogli reći: „*Ovi divovi su ništa prema našem Bogu.*“

Ostala deseterica su učinila suprotno. Oni su gledali divove i drhtali od straha. Zato su i pobegli, čime su pokazali da neveruju Bogu. Kao što postoje dva stepena vere: vera u Boga i vera Bogu, tako postoji i njihova paralela u neveri.

Prva vrsta nevere uzrokovana je neznanjem. Čovek ne poznaje Božju Reč, nema Božje obećanje, pa stoga nema u šta ni da veruje. Ova nevera se leči proučavanjem Božje Reči.

Druga vrsta nevere je ona koju je imao Izrael i koju imaju mnogi hrišćani. Oni imaju Božju Reč, imaju znanje i obećanje, ali se ipak ne daju nagovoriti da

deluju na temelju toga. Lek za ovu neveru je poslušnost.

Ipak, ma koji oblik nevere ispoljili, posledica je ista. Kada su Izraelci odbili da poslušaju Božji nalog, stigla je sledeća reč: „*Ali ja sam živ, i slava Gospodnja napuniće zemlju! Oni koji videše slavu moju i znake moje što učinih u Egiptu i u ovoj pustinji, a kušашe me već deset puta, i ne poslušашe reči moje, neće videti zemlju koju sa zakletvom obećah ocima njihovim; neće je videti ni jedan od onih koji me uvrediše. Ali slugu svoga Haleva, koji bi drugim duhom nadahnut, i koji se sasvim držao puta moga, njega ću odvesti u zemlju u koju je išao i porod će je njegov držati. Ali Amalečani i Hananeji sede u dolini. Zato se sutra vratite natrag; i idite u pustinju k Crvenom moru“ (4. Moj. 14:21-25).*

Ukoliko Bogu ne verujemo i ne delujemo na temelju Njegove Reči, Bog za nas nema ništa osim naredbe: „*Nazad u pustinju.*“ Na izvestan način, mogli bismo reći da postoji dvostruki obroč koji nas odvaja od punine Božijeg blagoslova.

Prvi ćemo slomiti tako što ćemo čitati Božiju Reč, Bibliju, i na taj način saznati šta On ima

za nas. Recimo naredni stihovi: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac - da se nazovemo deca Božija, i jesmo. Svet nas zato ne poznaje, što njega nije upoznao. Dragi moji, sad smo deca Božija i još se ne kaza šta ćemo biti. Znamo da ćemo - kad se On pokaže - biti njemu slični, jer ćemo ga gledati onakav kakav je. I svako, ko ima ovu nadu u njega, sebe posvećuje - kao što je i On svet. Svako, ko čini greh, čini bezakonje, i greh je bezakonje. I znate da se On javio da ukloni grehe, a u njemu nema greha. Svako, ko ostaje u njemu, ne greši; svako ko greši, nije ga video niti poznao. Dečice, niko da vas ne dovodi u zabludu. Ko tvori pravednost pravedan je - kao što

je On pavedan. Ko tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka. Zato se javio Sin Božiji - da razori dela đavolova“ (1. Jov. 3:1-8).

Sin Božji se pojavio zato da uništi dela đavola. Kada to znamo istraživaćemo koja su to dela koja je Isus došao da uništi. Potom kako ih je uništio, pa zašto ih je uništio... Na taj način naš um će se puniti informacijama koje Bog daje. Mi ćemo o njima početi razmišljati, vagati ih, proveravati i malo po malo, poverovaćemo da je to istina. Pojaviće se vera srca. Na taj način ćemo probiti prvi obruč.

Drugi obruč će već pući sam kao balon od sapunice kada

svoju veru priznamo. Upravo zašto sve mora krenuti od razmišljanja? Zašto ne možemo krenuti od priznanja? Spoljni obruč puca kada priznamo svoju veru. Ovo nas automatski vodi do zaključka da nemamo šta da priznamo ako ne verujemo.

Sa druge strane prvi obruč ne može da popusti dok ne poverujemo u Božiju Reč. A opet, u Božiju Reč ne možemo uzverovati sve dok ona ne postane sadržaj naših misli. Evo nas dakle opet na početku. Sve što će se manifestovati u svetu oko nas, sve što će ljudi videti gledajući nas, započinje u našim mislima. Ono sa čime punimo naše glave postaje uzročnik našeg verovanja. Ono što verujemo postaje uzročnik našeg priznanja, a priznanje će nas dovesti do delovanja.

Kako to dobro znaju stručnjaci za reklame. Zato ako svojoj duši želite dobro počnite da joj reklamirate Boga.

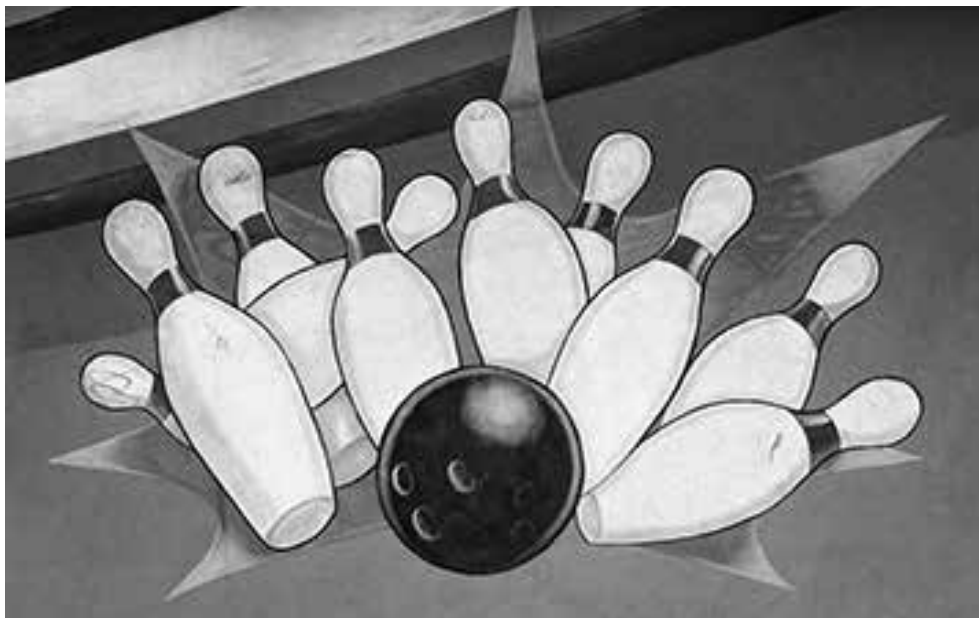
Za početak ja ću odabrati jednu reklamu za vas. Na primer Dela apostolska 17:24-29: „*Bog koji je stvorio svet i sve što je u njemu, kao gospodar neba i zemlje ne stanuje u rukotvorenim hramovima, niti prima službe od ljudskih ruku - kao da ima potrebu za čim, pošto sam daje svima život, i dah, i sve. On je takođe učinio da sav ljudski rod potiče od jednog čoveka i da se nastani po svoj zemlji, postavio je određena vremena i granice njihovog nastanjanja, da traže Boga - ne bi li ga kako nampipali i našli, pošto On nije tako daleko ni od jednog od nas. Jer u njemu živimo, mičemo se, i jesmo, kao što su i neki od naših pesnika i rekli: i mi smo njegov rod. I pošto smo rod Božiji, ne treba da mislimo da je Božanstvo kao zlato ili srebro ili kamen, kao tvorevina ljudske umetnosti i zamisli.*“

Ivan Božer, Temerin

Reči klevetnika su kao poslastice što u stomak klize.

Priče Solomonove 18:8

10 LOŠIH NAVIKA KOJE MORATE IZBEGAVATI U CRKVI

- 1.** Stalno kašnjenje na crkvene službe i sastanke. To dokazuje da je vaša ljubav prema Bogu i stvarima Carstva ohladnела. Probudite se pre nego što bude prekasno.
- 2.** Odbijanje da sednete tamo gde vas redari upute da sednete, to je znak ponosa. Prestanite.
- 3.** Uvek izlazite da odgovorite na pozive, a i vaš telefon zvoni tako glasno. Isključite ili utišajte svoj telefon čim stignete u crkvu.
- 4.** Primanje poziva više puta tokom svake crkvene službe. To pokazuje gde su vaše srce, vaše vrednosti i prioritete. Prestanite.
- 5.** Žvakanje žvake ili spavanje u crkvi tokom propovedi. Zapamtite da crkva nije ni bioskopska sala, ni hotel. Molim vas da pokažete poštovanje svom Tvorcu.
- 6.** Sedenje tokom molitve ili sesije slavljenja i obožavanja bez ikakvih medicinskih ili zdravstvenih razloga. Zbog toga

izgledate veoma čudno i neduhovno. Prestanite.

7. Uvek gledate u crkveni sat ili u svoj ručni sat tokom crkvenih sastanaka, insinuirajući time da bi crkveni sastanak trebalo da se završi. Molim vas prestanite.

8. Kucanje poruka i igranje igrice na mobilnom telefonu tokom crkvene službe. To pokazuje da niste duhovni. Molim vas prestanite.

9. Uvek napuštate crkvu pre završetka, bez nekog posebnog razloga, ostavljajući druge koji

odluče da ostanu do kraja službe da se osećaju tako da ne znaju šta da rade sa svojim vremenom. Prestanite.

10. Okupljanje ispred crkve sa drugim članovima radi ogovaranja ili razgovora o fudbalu i politici dok traje služba. Prestanite.

Ljubljani moji u Hristu, molim vas ljubazno, pokušajte da od sada vodite primeran život koji će odražavati dobar karakter i stavove, i molim se da napredujete u Gospodu, u Isusovo ime.

**U SVEMU TRPIMO NEVOLJE, ALI NISMO PRITEŠNJENI;
U NEDOUMICI SMO, ALI NISMO BEZNADEŽNI;
GONJENI SMO, ALI NISMO NAPUŠTENI;
OBARAJU NAS, ALI NAS NE UNIŠTAVAJU.**

DRUGA POSLANICA KORINĆANIMA 4:8-9

AGAPE

ZAMENIMO NAŠE TITULE ZA ISTINSKU PONIZNOST

Nedavno sam propovedao na Islandu, i tada sam se sprijateljio sa tri mlada studenta iz Afrike koji su bili u poseti našoj konferenciji u blizini Rejkjavika. Primetio sam da ovi momci sede u zadnjem delu sale, pa sam ih pozvao da sednu sa mnom napred. Kasnije su mi priznali da sam bio prvi propovednik koga su upoznali, a koji je pozdravljao ljude pre službe.

„U mojoj zemlji većina propovednika dolazi u salu nakon slavljenja i ne razgovaraju ni sa

kim“, rekao mi je jedan od te hrišćanske braće.

Kada sam ovoj braći rekao da me mogu zvati Li, bili su šokirani. Očekivali su od mene da tražim od njih da kada me oslovljavaju koriste neku dugačku crkvenu titulu.

Često me pitaju da li imam titulu, i moj odgovor ne zadovoljava neke ljude. Ne smatram se pastorom jer toliko putujem. Prilijepili su mi razne vrste etiketa: velečasni, prorok, apostol, čak i episkop.

Jednom prilikom sam u jednoj crkvi predstavljen kao „Doktor Grejdi“, i skoro sam se utonuo u svoje sedište. Imam samo fakultetsku diplomu. Nema nekih dodatnih slova ispred ili iza mog imena.

Danas se čini da smo razvili fetiš prema titulama. Neko vreme su svi u harizmatiskim krugovima postajali episkopi, a neki su bili postavljeni u ovu službu sa prstenjem, ogrtačima i šeširima smešnog izgleda. Onda su ti isti ljudi sa šiljastim šeširima počeli sebe da nazivaju apostolima. Tada su proroci postali ljubomorni i počeli da se nazivaju i apostolima! Poznao sam jednu damu koja je zahtevala da je ljudi zovu „uzvišena proročica“.

Sadašnja najnovija moda zahteva od crkvenih ljudi da se obraćaju određenim ljudima kao apostolima. Na primer: „Kada apostol sveti taj-i-taj stigne, molim te samo ga oslovljavaj sa 'apostol', a zatim se pobrini da bude u privatnoj sobi dok dvojica njegovih 'štitonoša', koji nose tamne naočare, čuvaju njegova vrata.“

Znam za jednog popularnog propovednika koji svojim domaćinima šalje pismo u kojem

objašnjava da se mora nazvati „apostolom“ svaki put kada se njegovo ime koristi na bini! Neki od ovih ljudi koji zahtijevaju da ih se oslovljava tako da se koriste određene titule, čak su izmislili i razradili teologiju koja se slaže sa njihovim smešnim pravilom. Kažu da ne možete primiti pravo pomazanje od Božjeg čoveka ako ga ne počastite njegovom pravom titulom. Naivnima to zvuči tako duhovno, ali zapravo to je harizmatično smeće.

Isus nije igrao ovu religioznu igru, posebno kada je bio u blizini „veličina“ svog vremena - književnika i fariseja u dugim haljinama. Nakon što ih je optužio da vole najbolja sedišta u sinagogama, On je istakao da vole i da ih ljudi nazivaju „Ravi“ (pogledajte Matej 23:7).

Zatim ih je upozorio: „Ali nemojte se zvati 'Ravi', jer imate jednog Učitelja, Hrista, i svi ste braća... Jer ko se uzvisuje, biće ponižen, a ko se ponizi biće uzvišen“ (Matej 23:8,12).

Ljudi su se vekovima prepirali oko ovih reči, insistirajući da je ponos ono što je Isus prekorio, a ne titule. Složio bih se da je Isus adresirao sami koren greha, ali On je takođe pitao ove

ljude da li bi bili voljni da odbace svoje etikete i ponašaju se kao normalni ljudi.

Kada sam bio u Kini pre nekoliko godina, sreo sam neke neverovatne vođe koji su osnovali hiljade crkvenih zajednica. Takođe su proveli mnogo vremena u zatvoru zbog svoje vere, i bili su tučeni gvozdanim šipkama zbog propovedanja jevanđelja. Oni su bili najhrabriji apostoli koje sam ikada sreo.

Kada sam ih pitao da li koriste titulu i naziv „apostol“, jedan od njih mi je rekao: „Mi verujemo u te uloge u crkvi, ali mi više volimo jedni druge da zovemo braćom i sestrama.“ To je rešilo moje dileme.

Ako ovi kineski divovi vere - i pravi apostoli - ne zahtevaju da im se ljudi obraćaju koristeći titule, onda neki vaš poštovani veliki učitelj, prečasni doktor episkop taj-i-taj, koji tvrdi da nadgleda možda četiri crkve, ne bi trebalo da nosi svoju ulogu u službi oko svoga vrata kao neki neonski znak sa svojim imenom.

Ukoliko ljudi ne mogu da vide pomazanje u vašem životu kroz

vaš karakter, onda nemojte pojeftiniti jevanđelje noseći titulu koju ne zaslužujete.

Ne kažem da ljudi ne bi trebalo da koriste titule velečasnog, pastora ili čak episkopa da bi mogli identifikovati svoje uloge u crkvi. Jedan od mojih mentora je episkop, i on je jedan od najskromnijih ljudi koje poznajem. Možemo li da se oslobodimo nesigurnosti i detinjastih izjava: „Ja sam važniji od tebe“, i da se vratimo jednostavnosti jevanđelja? Prebolimo sebe!

Isus je Car nad carevima, Gospod nad gospodarima, Sin Davidov, Knez mira i Apostol našeg ispovedanja. Ipak, kada je došao na ovaj svet, odbacio je svoju nebesku slavu i uzeo je ponizno ime Isus. Nije nosio skupu i modernu odeću. Nije zahtevao nikakve titule. Nije imao „štitonoše“. Čak je nosio svoj krst sve dok nije bio pre slab da ga sam odnese na Golgotu.

Ako želimo časno da služimo Isusu, moramo napustiti svoju potrebu za slavom i baciti svoje krune pred Njegove noge.

J. Lee Grady

KO JE ZAPRAVO SIROMAŠAN?

Dok je siromah lutao ulicama, naišao je na vrlo mudrog čovjeka.

Siromah zastade, sav srdit, i upita mudraca:

– Možeš li mi odgovoriti zašto sam ja toliko siromašan?

Mudrac je bez razmišljanja odgovorio:

– Pa zato što tokom svog života nisi naučio davati!

Siromah mu je rekao na to:

– Pa kako mogu dati nešto kada nemam ništa?

Mudrac je odvratio:

– Svaki čovjek, pa tako i ti, ima nekoliko stvari za dati. Prva

stvar je tvoje lice, kojim uvijek možeš nekome podariti osmijeh. Druga stvar su tvoja usta kojima uvijek možeš dati riječ mudrosti i utjehe drugima. Treća stvar je srce, njega možeš otvoriti za druge. Takođe imaš i oči, a njima možeš promatrati dobro. Imaš i tijelo koje možeš upotrijebiti kako bi pomogao drugima...

Mudrac je nastavio sa osmijehom na licu:

– Pa ti, zapravo, uopšte nisi siromašan. Kada je čovjekov duh siromašan, tek onda možeš za takvu osobu reći da je siromašna.

PROSVJETLJENE OČI SRCA ZA BOŽJA DJELA

Vjerujem da se slažeš sa mnogom kada kažem da je susret s poteškoćama i nevoljama neizbježan. Čak možeš biti miroljubiv, povučen, “nikome na putu”, a opet biti na meti ljudskih napada ili ispaštati posljedice bolesti, razvoda braka, gubitka posla. Na životnome su trnovitome putu i druge nedaće, koje nam zadaju glavobolju ili nas tjeraju u očaj. Ponekad smo shrvani pred svim tim preprekama. Naše ljudske oči vide samo tvrdi zid, koji nas sprečava da pođemo dalje. Zar zaista nema izlaza?

Uvjeren sam da Bog nije ostavio ovaj svijet na milost i nemilost okrutne sudbine. Naprotiv, on djeluje tiho i nenametljivo, nastojeći nam pomoći u svakodnevnim izazovima. Ali Stvoritelj neba i zemlje spreman je i više od toga učiniti za svoje stvorenje. Neko je rekao: *“Kada je noć najtamnija, svjetlost zvijezda je najjasnija.”* Tako je i sa Bogom: kada ti je najteže, Božje se djelovanje očituje na puno jasniji i snažniji način. Vjeruješ li da je Bog spreman napraviti čudesan zahvat u tvoj život, baš onda kada ti je

izuzetno teško, kad srce i duša plaču nad beznadnim okolnostima? Možda kažeš: *“Ako je tako, zašto onda ne ukloni bolne prepreke preda mnom?”* Moje je iskustvo da Bog ne djeluje prema našim očekivanjima ili željama, već otvara duhovne oči onome ko je slijep za Njegova djela.

U Bibliji, u devetome poglavlju Jovanovog evanđelja, nalazi se zapis je o slijepcu od rođenja. Isusovi učenici su zapazili tog slijepog čovjeka. Vladalo je uvjerenje da je bolest posljedica grijeha, stoga su zapitali Isusa: *“Rabi, ko je sagriješio, on ili njegovi roditelji, da se slijep rodio?”* (Jovan 9:3).

Da je Isus odgovorio: *“Njegovi roditelji”*, možda bi njihov osvrt bio: *“Vidiš kako je to strašno kad čovjek mora ispaštati zbog grijeha drugih, ni kriv ni dužan. Kako samo Bog tako nešto dopušta?”* Da je Isus rekao: *“Grijeh je njegov”*, možda bi prigovor bio: *“Ako je grijeh njegov, onda neka ispašta za ono što je počinio. Jadni njegovi roditelji, bolje za njih da im sin nije ni došao na svijet!”*

Često izvodimo takve zaključke. Ali, Isusov je odgovor drukčiji, iznenađujući za prisut-

ne: *“Nije sagriješio ni on ni roditelji njegoviveć je rođen slijep da bi se na njemu očitovala Božja djela”* (Jovan 9:3). U sljedećem trenutku, slijepac i prisutni Isusovi učenici, bili su svjedoci Božjeg djela! Isus je prišao slijepcu, pljuvačkom napravio blato, premazao mu oči i poslao ga da se umije. Slijepac je sve to učinio i progledao.

Božje djelo se u ovom slučaju, očitovalo u fizičkom povratku vida. Ali su i duhovne oči ovoga čovjeka bile tim Božjim djelom otvorene. Kada mu je Isus postavio pitanje da li vjeruje u Sina Čovječjega, ovaj je odgovorio potvrdno: *“Vjerujem, Gospode!”* (Jovan 9:38). Na to mu je Isus saopštio pravu svrhu svoga poslanja: *“Ja sam došao na ovaj svijet da ispunim odredbu: da vide koji ne vide...”* (Jovan 9:39).

Slijepoj i gluhonijemoj Helen Keller, neko je postavio pitanje: *“Zar nije najgore na svijetu biti slijep?”* Ona je odgovorila: *“Niti upola toliko strašno kao imati dva zdrava oka, a ne vidjeti ništa!”*

Prijatelju, ako si dospio u škripac, suočio se sa za tebe neriješivim problemom, nemoj se

predate i odustati u nadi i vjeri. Čak ni ako okolnosti ostaju takve kakve jesu. Možda Isus i za tebe kaže, kao što je rekao za slijepca, da je ono što ti se događa upravo prilika za očitovanje Božjeg djela! Tvoj problem nije neriješiv, ponor pred tobom nije nepremostiv. Nemoj tražiti da prepreka nestane, već moli da ti Bog otvori oči za Njegova djela.

Znaš li da se u Bibliji nalazi zapis o jednoj ženi, koja se našla u pustinji sama sa sinom, još dječakom? Zvala se Agara a njezin sin Ismailo. Knjiga Postanka, u 21. poglavlju, govori o kakvoj se očajnoj situaciji radilo. Agara je s dječakom lutala pustinjom sve dok nije ostala bez vode. Tada je izgubila nadu da će preživjeti. Dječaka je ostavila pokraj nekog grma, a ona je pošla dalje kako ne bi morala gledati polagano umiranje sina. Zatim je, tako bespomoćna, počela jecati.

Biblija nam zatim opisuje Božji upliv u njezin život. Anđeo Božji se s neba javio Agari i donio joj utjehu. Objavio joj je da će dječak ostati u životu i da će Bog od njega podići velik inarod. Knjiga Postanka ovako zaključuje događaj u pustinji:

“Tada joj Bog otvori oči, pa ona opazi izvor. Ona ode i napuni vodom mješinu pa napoji dječaka” (Postanak 21:19). Dok Bog nije učinio svoje djelo i otvorio joj oči, još uvijek slijepce za Božje za spasonosno riješenje, ona nije vidjela izvor!

Isus me uvijek iznova podsjeća: *“Već djelujem u tvom životu. Činim velike i male zahvate, ali, još uvijek si slijep, još uvijek se držiš samo onog što ljudske oči vide.”* Sjećam se ličnog primjera. Taj dan sam doživio jedan od većih udaraca u životu. Neki su mi ljudi podgrijavali nadu da ću dobiti posao koji mi je puno značio. Sve je govorilo da će biti tako, do posljednjeg trenutka. A onda - šok - ništa od toga. Hodao sam ulicama grada tog dana, ne nalazeći ni trunka nade za oporavak.

Dok sam tako hodao pognuta pogleda, plačući gorko u sebi, prolazeći pored tramvajske stanice, slučajno sam podigao pogled i zapazio poznanicu Dadu. U isti tren je i ona pogledala prema meni. Dada je čekala tramvaj na stanici. Nekoliko smo godina, prije tog slučajnog susreta, zajedno radili u pozorištu: ja sam bio bileter, a ona je radila u garderobi.

Nakon početnog iznenađenja što se nakog dužeg vremena vidimo, kratko smo popričali, i ja sam onda htio krenuti dalje pješke. Ona je trebala poći u istom pravcu, ali tramvajem. Rekla mi je: *"Idem i ja dio puta s tobom pješke, da ti pravim društvo."* Usput mi je pričala o nekim svojim teškoćama i brigama.

Ne znam tačno kako je došlo do toga, ali veći dio puta sam joj govorio o Bogu, što je ona vrlo pažljivo slušala i prihvatila. Iako sam taj dan doživio težak udarac i gubitak nade, odjednom sam osjetio Božje nadahnuće da je tješim i hrabrim u njenim teškim okolnostima. Poslije smo se rastali i do dan-danas se više nismo vidjeli.

Nakon susreta sa Dadom, osjetio sam olakšanje. Nestalo je očaja, u kojem sam se do maloprije gušio. To što sam jednom ljudskom biću, u potrebi za utjehom, govorio o Božjoj nadi, ugrijalo je moju dušu. Kad god se prisjetim ovog događaja, u meni se javlja slika Isusa, Božjeg Sina, koji otvara oči onima koji su slijepi. Toliko jasno osjećam da je Bog tada skinuo koprenu sa mojih očiju, da mogu vidjeti Njegovo djelo.

Nakon što se izjalovila prilika da dobijem željeni posao, samo sam gledao u pravcu razočarenja. Ipak, iznenadni susret sa Dadom, djelovao je na mene tako kao da Bog kaže: *"Vidiš, ti nisi dobio posao koji si htio. No, ja ti sada otvaram oči da bi uvidio da te ja uvijek mogu držati uposlenim za moje djelo: da djeluješ na dobrobit druge ljudske duše."*

To što sam mogao djelovati na dobrobit druge ljudske duše, bilo je kao da sam ugledao izvor u pustinji, prijeko potreban da me održi u životu. Božji svijet je veći od našega, i mi samo trebamo imati otvorene naše duhovne oči.

Prijatelju, pozivam te na molitvu. *"O Gospode, molim te onako kako je tvoj sluga i apostol Pavle molio za tvoju crkvu u Efesu. Molim te za svakog onog koji sada ovo čita, da mu daš 'prosvijetljene oči srca', da uvidi 'koliku nadu pruža (tvoj) poziv, koliko bogatstvo slave krije (tvoja) baština među svetima', koliko je u onima, koji vjeruju 'izvanredno velika (tvoja) snaga'."* (Efescima 1:18-19) *U ime Isusa Hrista to molim. Amin!"*

Vlado Pšenko, Vukovar

MOJSIJE I CRVENO MORE

Nakon povratka iz škole, majka je upitala svog malenog sina šta je naučio na vjeronauci.

„Mama, naša učiteljica nam je ispričala kako je Bog poslao Mojsija iza neprijateljskih linija u spasilačku misiju kako bi izveo Izraelce iz Egipta. Nakon teških diplomatskih pregovora sa egipatskim vlastima, krenuo je na put. No, egipatske vlasti nisu bile zadovoljne uslovima sporazuma, pa su poslale vojku da ih vrati. Kada je stigao do Crvenog mora, njegova je vojska sagradila pontonski mo-

st i svi su ljudi prešli preko mora na sigurno. Zatim je preko radija pozvao pojačanje. Poslali su bombardere da dignu most u vazduh kako Egipćani ne bi mogli krenuti za njima. I tako su svi Izraelci bili spašeni.“

Majka se samo smješkala, ali na kraju je upitala sina: „Sine, da li je to zaista ono što vas je učiteljica naučila?“

„Pa, ne, mama, ali da sam ti ispričao onako kako je to učinila učiteljica, nikad mi ne bi povjerovala!“

NE BOJ SE!

Znate li koja se zapovijed najviše puta ponavlja u Bibliji? Iznova i iznova, ova zapovijest pojavljuje se više od bilo koje druge.

Možete li pogoditi koja je to zapovijest? **NE BOJ SE!**

Nije u pitanju: "Primate milost"; niti je to: "Podijelite evanđelje sa strancima"; nije ni: "Ne sagriješi"; već **NE BOJ SE!**

Zašto? Zbog čega je to tako? Zato što je strah veoma rasprotstranjen. Svi mi se svakodnevno suočavamo s nekim svojim strahovima.

Strah nam stvara probleme, jer nas uvjerava u "istine" o nama samima i o drugima. Strah nas blokira u ostvarivanju

Božjeg plana i sprečava razvoj snova koje nam je Bog stavio u srce. Taj glas straha nam svakodnevno govori: "Nisi sposoban. Ne možeš ti to. Premlad si. Trebaš više vremena i mudrosti."

Razlog zašto Biblija spominje strah toliko često jeste zbog toga što strah dovodi do drugih stvari. Dovodi nas do prikrivanja, laganja, do grijeha. Vodi nas do površnih života i praznih obećanja. Strah može oblikovati cijeli naš život, samo ako mu to dozvolimo.

Ne slušajmo taj lažljivi glas straha. Poslušajmo ono što nam Isus kaže: **NE BOJ SE!**

DUHOVNA MLAKOST

Prva pomisao pri razmišljanju o duhovnoj mlakosti proizilazi iz činjenice da je tu reč o duši, koja je pre bila u jednom dobrom, ispravnom, vrućem odnosu prema milosti Božjoj. Osoba koja nikada nije ni bila „zagrejana“ za Gospoda, nikada nije ni болоvala od ove duhovne bolesti.

Duhovna mlakost je kao štetni insekt na usevima. On napada isključivo zdrave biljke, biljke koje imaju u sebi život, a ne one koje su suve i mrtve. Sama pojava tih insekata na njivi nam govori, da je zemlja na kojoj su nikle napadnute biljke predhodno bila dobro navodnjena.

Veoma često se dešava da oni koji su bili bogato blagosloveni božanskom milošću, kojima je bila pokazana velika ljubav Božja, neprimetno i tiho upad-

nu u duhovnu mlakost. Slobodno možemo reći, da možda samo nekoliko hrišćana na ovoj zemlji nisu podlegli ovoj bolesti duše i duha.

Jedna od najgorih karakteristika duhovne mlakosti jeste, da dolazi tiho, neprimetno i neočekivano na nas. Kada bi imala sirene i zvona, da njima najavi dolazak u našu dušu, tada bi duša bila probuđena, trgla bi se iz dremeža. Ali to nije tako, duh mlakosti dolazi polako, prikrađajući se, i kao hloroform uspava žrtvu i ubija je bez vriska i užasa. Zbog toga je duhovna mlakost tako opasna i fatalna, jer dolazi neprimetno.

Dok se otvoreni greh predstavlja kao crni oblak pun munja i gromova, duhovna mlakost je fina i tiha, te tako ubija na hiljade.

SIMPTOMI DUHOVNE MLAKOSTI NA DUŠI

Mlakost se očituje u zapostavljanju i negiranju dela pobožnosti, u odbacivanju i zapostavljanju navika redovnog čitanja Svetog pisma, molitve, posta, kao i navike razmišlja i nadanja nad budućim novim Božjim svetom (večnim životom). Mlak hrišćanin se ne prepoznaje samo po svojoj nezainteresovanosti za duhovne stvari, već i po izvođenju svoje pobožnosti, kod njega je prisutan tup duh, koji se vidi u njegovoj sporosti, nevoljnosti i neodlučnosti za duhovne stvari.

Drugi simptom duhovne mlakosti jeste u tome da hrišćanin počne da živi u prošlosti, u vremenu nekadašnje milosti Božje koja mu je ranije bila iskazana. Tada je njegova duša doživela snažno obraćenje, obnovljenje života, posvećenje kao potoke svetla i ljubavi Božje koji su se slivali na njega. U ono vreme, svaka pobožna aktivnost je delovala kao laka i izvodljiva. Hrišćanski život je bio poput čarolije.

Međutim, kasnije ovi potoci svetla i ljubavi u „rukama“ duhovne mlakosti postaju zamka

duši. Kada od Boga prestanu da stižu instant blagoslovi, ovakva duša počinje da očajava i pada u duhovnu mlakost, umesto da se trgne i shvati da odrastanje u veri znači uporno traženje stvari, sve dok ih se ne dobije.

ŠTA JE SADRŽAJ DUHOVNE MLAKOSTI?

Prvi element duhovne mlakosti jeste stanje samozadovoljnosti duše sa trenutnim stanjem u duhovnom životu. Postoji nejasni glas u umu (srcu) hrišćanina, da sa njim nešto nije uredu, ali se to pripisuje lošim osećajima i mislima koje donosi svakodnevnica.

Većina hrišćana je zadovoljna svojim trenutnim stanjem i duhovnim životom, i ne nameravaju da menjaju baš ništa. Oni ne očekuju nikakvo bolje vreme za svoju dušu, niti neke nove, neočekivane, sveže Božje blagoslove i iskustva. Začuđujuće je da ćete u prosečnoj crkvi naći uvek samo nekoliko hrišćana koji žele više, koji nikako nisu zadovoljni niti sa svojim duhovnim stanjem, niti sa duhovnim stanjem u crkvi. Naravno, većina ovakve „žigoše“ kao fanatike, zanesenjake i bundžije, jer remete njihovu dremku...

Drugi elemenat duhovne mlakosti jeste tajna pomisao duše, da je tako mnogo učinila za Boga. Ona je dobila toliko bitaka, pretrpela sve i svašta radi imena Gospodnjeg i imala je toliko uspona (rasta) u božanskoj milosti, te oseća da treba povući crtu, sabrati svoja dostignuća i tražiti od Boga zasluženu platu tj. penziju. Ovo je veoma prefinjeno samoulagivanje, jer sebe drži za nekoga ko tako dobro poznaje Boga, da sa tim i sam Bog mora da bude zadovoljan.

SLUŽENJE BOGU PO PRINCIPIMA VODI U DUHOVNU MLAKOST

Duhovna mlakost svoju zamku za hrišćane, takođe, dobro krije

u mnogim crkvama i u uspostavljenim zakonima i pravilima (ovo se sme, a ovo se ne sme). Služiti Bogu po pravilima neminovno vodi u stanje duhovne samozadovoljnosti kao i osećaja „nekakve svetosti“.

Merenjem svoje duhovnosti prema tome, da li sam ispunio neka pravila ili ne, jeste zaista jadno. Ovakav stav ne donosi napredak duši, već uništava duhovni život. Jedan od izgovora za eventualno narušavanje zakona i pravila propisanih u crkvi je da se obično kaže: „Hrišćanin treba da živi pristojno i povučeno, te da bude prepoznat po tome šta radi i kako živi (po pravilima i zakonima svoje crkve). Đavo na ovakav

način, kroz hladnu vanjsku po-
božnost, gasi želju u hrišćaninu
prema živim i gorućim duhov-
nim iskustvima.“

NEŠTO NIJE U REDU!?

Duhovna mlakost se očituje još
i u sledećem, u duši se javlja
prigušeni krik i vapaj za pop-
ravkom odnosa sa Bogom. Srce
oseća da nešto nije u redu.
Verovanje (doktrina) je u redu,
spoljašnji život je ispravan, sve-
dočenje drugima je tu. Sve
potrebne hrišćanske dužnosti
se pretresaju i sve govori da je
u redu, ali u srcu i dalje ostaje
neki tihi nemir; Duh uzdiše.

Nema više Božjeg dodira na
savest, nema osećaja Božje pu-
nine u srcu, nema slatkih vizija
božanskih istina, nema svetla i
svežine, nema odgovora na mo-
litve, nema tako dragocenog o-
sećaja Spasiteljeve prisutnosti,
nema te duboke želje da se pro-

slavi Njegovo veličanstvo, nema
jeke duhovnih pesama tokom
sna, nema nežnosti, nema želje
za spasenjem dugih, nema vođ-
stva i šaputanja Svetog Duha
kao nekad, nema odlučnosti u
molitvi, nema želje da se priđe
tronu Božjem.

Da li ovo opisuje tvoj duhovni
život? Ako je tako onda se bo-
jim da si upao u „zamku“ mla-
kosti. Stavljáš sebe u opasnost
da budeš „ispljuvan iz Hristovih
usta“, ova snažna metafora nam
govori koliko je ozbiljan pro-
blem duhovne mlakosti.

Nemoj dozvoliti sebi da izgu-
biš nebo zbog svoje pasivnosti!

*„Znam tvoja dela: da nisi ni
hladan ni vruć. Da si makar ili
hladan ili vruć. Ovako, pošto si
mlak - ni vruć ni hladan - isplju-
nuću te iz svojih usta...“ (Otk.
3:15-16, SSP).*

G. D. Watson

MOLITVA JE SEME PROBUĐENJA

Apostoli nisu tražili od Isusa: „Gospode, nauči nas da propovedamo ili pevamo.“ Oni su tražili: „Gospode, nauči nas moliti!“ (Lk. 11:1, LB). Nek nam Bog pomogne da od našeg Gospoda Isusa i mi zatražimo isto. Neka nam bude milostiv zbog naše molitvene opuštenosti ili zbog pomanjkanja molitve u našim životima i crkvama! Kako takvi možemo ići dalje sa porukom Evanđelja u svet oko nas koji se raspada?

Pastori! Propovednici! Evanđelisti! Misionari! Uхватite se molitvenog izazova. Jedna noć molitve nedeljno u vašoj crkvi doneće probuđenje u čitavom kraju. Ne vodite brigu o broju

ljudi koji dolaze na molitvene sastanke. Počnite sa nekoliko vernih ljudi. Molite ustrajno! I onda kada stvari izgledaju loše, kada se osećate loše, tvrdoglavo idite dalje! Isus je rekao da „gde su dvojica ili trojica sabrana u ime moje, tu sam ja među njima“ (Mt. 18:20, LB). To je sve što vam je potrebno za početak! Svako od nas to ima na raspolaganju.

Noć molitve nije laka stvar. Tada je potrebno tražiti isto što su i učenici tražili: „Gospode, nauči nas moliti!“ Želudac se mora disciplinovati, a telesni um „razapeti“. Svaki se ud našeg tela mora podrediti Svetome Duhu.

O, svi vi koji kažete da ljubite Gospoda, dodajte malo krvi, znoja i malo žuljeva na kolenima, malo oružja i borbenosti u svoje hrišćanstvo! Bog vapi za borbenom crkvom! Za crkvom koja će ići u napad, za hrišćanima koji će se u Božje ime suprostaviti neprijatelju ljudskih duša. Za to je svakako potrebna hrabrost! Srce puno Božje vere! A sve to se dobija od Gospoda, ali na kolenima.

Moliti, moliti i samo moliti - moliti i postiti. To je jedini odgovor na današnje duhovne i moralne potrebe u crkvi i vašem narodu. Otvorimo naše crkve za molitvu, jer ona i treba

da bude prvenstveno „dom molitve“. Pozovimo narod Gospodnji na noćne, polunoćne ili višerasovne molitve, jednom nedeljno ili jednom mesečno.

CENA SE MORA PLATITI

Crkva danas ima problem - i to veliki, ona ne želi platiti cenu čekanja na Boga za silu Duha Svetog! Pravo posredovanje i istrajna molitva su žrtva, koju naš telesni čovek ne voli. Zašto se ne žrtvujemo i ne pretrpimo za veru i našeg živog Gospoda? Naši praoci su trpeli, i apostoli, i rana crkva.

Mnogobošci i brojne sekte drže svoje hramove otvorene

dan i noć. Oni pale tamjan i održavaju svoje nesvete vatre da gore dan i noć. Oni smatraju svoje legende i tradicije istinitim, spremni su sve da učine da odbrane svoja uverenja. Oni se žrtvuju i trpe za nekog boga ili boginju, i to sa velikim predanjem, čak do smrti - žrtvujući sami sebe. Oni će dati i poslednju snagu i poslednju paru za svoje verovanje ili religiju, jer je smatraju istinitom.

Mi, hrišćani imamo i držimo se najveće stvarnosti svih vremena, a ipak se ponašamo kao da je to samo neka lepa legenda. U Indiji često nisam mogao, da spavam, dok su ljudi glasno po čitave noći molili i vapili svojim bogovima. Tužno je što se, jedna tako jednostavna i iskrena sklonost prve crkve, danas iskrivila i zapostavila.

IMATI DISCIPLINU

Molitva svakako traži disciplinu i sređen život. Da bi ste imali disciplinu u svome duhovnom životu, morate imati cilj. Morate želeći nešto što će vam dati podstrek da se podvrgnete disciplini. Jeste li vi čovek sa ciljem? Šta je cilj vašeg duhovnog života?

Čovek bez cilja provodi minute sa Biblijom; čovek s ciljem provodi sate u Reči Božjoj. Čovek bez cilja provodi trenutke u molitvi; čovek s ciljem satima moli. Čovek bez cilja ostaje budan duboko u noć tumarajući okolo, a ujutro se kao ošamućen diže na doručak. Čovek sa ciljem koristi vreme: diže se u svitanje i traži lice Božje. Čovek sa ciljem pamti stihove svakog dana i čuva velike odlomke u svom srcu. Čovek bez cilja nikada ne pobeđuje. A čovek sa ciljem je i više nego pobednik, kroz Isusa Hrista našeg Gospoda. Budemo li bez cilja, odlutaćemo. Zapamtite: „...i to utoliko više ukoliko vidite da se približuje dan!“ (Jevr. 10:25, LB). Budimo ljudi s ciljem!

* * *

Pozivam svakog čitaoca ovog članka, da provede čitavu ili pola noći u molitvi jednom nedeljno, kod kuće ili u crkvi, vapeći Gospodu za duhovnim probuđenjem u svojoj zemlji. Daće Bog, da Duh pokajanja dođe na sve nas! Ovo je Božje vreme za probuđenje! Seme svakog probuđenja je u molitvenim sastancima. Zato, molite!

Hubert C. Mitchell

ŽIVA VODA

"Ko pije od vode koju ću mu ja dati - neće ožedneti doveka."

(Jovan 4:14)

Gospod Isus ljudima pruža trajno zadovoljstvo. Zašto smo onda tako često nezadovoljni? Zašto onda u nama još uvek žudnja za nečim drugim? Mi obraćamo dovoljno pažnje na obećanje u ovom stihu, no da li smo propustili ono što je pre njega bilo objavljeno?

Upirući prstom na izvor u Si-haru, Isus je rekao: „Svaki ko pije od ove vode - opet će ožedneti.“ To je „ova voda“ koja nam

je probudila žudnje, a da ne može i da ih zadovolji.

Nikada i neće. Naša greška je u tome što gradimo nade - čak i hrišćanske nade - na prolaznim stvarima koje pripadaju vremenu. To objašnjava razočaranje. Prvi izraz: „opet će ožedneti“, je neophodan da bi nas dognao do drugoga: „neće ožedneti doveka“. Mi, koje Gospod namerava da zadovolji u potpunosti, trebalo bi često da se podsetimo na to da ne pijemo iz drugih izvora.

Vočman Ni

MOZAK PUŠTEN NA PAŠU

*Zato, ljubazni, zapregnuvši bedra
svojega uma budite trijezni.*

PRVA PETROVA 1:13

Prezauzet um je abnormalan um. Sledeće stanje uma koje bi se moglo nazvati abnormalnim jeste um koji je „pušten na pašu”. Nesposobnost koncentrisanosti ukazuje na postojanje mentalnog napada od strane đavola.

Veliki broj ljudi je godinama dozvoljavao svojim mislima da lutaju zbog toga što u svoj misaoni život nikada nisu uveli disciplinu. Često će osobe koje nisu u stanju da se skoncentrišu smatrati da su maloumne. Međutim, nesposobnost koncentrisanosti može biti posledica dugogodišnjeg dozvoljavanja umu da čini šta mu je

volja i kad mu je volja. Nedostatak koncentracije može biti i simptom avitaminoze (nedostataka vitamina). Određeni »B« vitamini pospešuju koncentraciju, te ukoliko osetiš da ti predstavlja problem da se skoncentrišeš, pozivam te da postaviš sebi pitanje da li je ono čime se hraniš u dovoljnoj meri hranljivo i raznovrsno.

Ekstremna iscrpljenost takođe može uticati na koncentraciju. Moje je iskustvo da će Satana pokušati da napadne moje misli vrlo često ako sam premorena, zbog toga što zna da mi je tada mnogo teže da mu se oduprem. Đavo želi da i ti i ja dođemo do zaključka da smo maloumni jer zna da tada nećemo ni pokušavati da učinimo išta što bi njemu zadavalo

probleme. On je najsrećniji kada pasivno prihvatimo njegove lažljive reči.

Jedna od naših ćerki je kao devojčica imala problema sa koncentracijom. Njoj je predstavljao veliki problem da čita zbog toga što koncentracija i poimanje idu jedno s drugim. Mnoga deca, pa i odrasli ne razumeju šta čitaju. Očima oni istina skeniraju reči sa papira, ali njihov um ne prima nikakve informacije o tome šta je „pročitano”.

Često će nedostatak razumevanja biti rezultat nedostaka koncentracije. Sama po sebi znam da sam u stanju da pročitam i celo poglavlje iz Svetog pisma ili neke knjige pre nego što shvatim da uopšte ne znam šta sam upravo pročitala. Ako se tada vratim na početak i pročitam sve još jednom otkrivam da mi je sve što čitam novo

jer iako su moje oči prošle istom tom stazom koji trenutak ranije, moj um je bio na nekoj od svojih ekskurzija. Naime, zato što nisam bila usredsređena na ono što čitam, nisam ni bila u stanju da usvojim ono što sam čitala.

Često će se kao stvarni problem iza nesposobnosti poimanja otkriti nedostatak pažnje koji nastaje zbog lutanja naših misli.

LUTAJUĆE MISLI

„Čuvaj nogu svoju...”

Propovednik 5:1

Moje mišljenje je da izraz „čuvaj nogu svoju” znači „ne gubi ravnotežu” ili „ne skreći sa puta”. Engleski Amplified prevod Svetog pisma nakon ove opomene navodi nas na zaključak po kome čovek ne gubi pravac svog kretanja

ukoliko su mu misli usmerene na ono čime se bavi.

Moje misli su bile sklone tome da odlutaju i bila sam primorana da ih disciplinujem. To nije bilo nimalo lako i ponekad se i sada borim sa istim simptomima. Dok pokušavam da dovršim neki posao koji sam započela, u jednom trenutku shvatim da su mi misli odlutale daleko i da se bave nečim što nema nikakve veze sa onim što ja pokušavam da privedem kraju. Još uvek nisam savršeno skoncentrisana osoba, ali sam bar svesna značaja onemogućavanja svojim mislima da lutaju gde im se prohte i kad im se prohte.

Websterov rečnik glagol „lutati“ definiše na sledeći način: „1. Besciljno se kretati: TUMARATI. 2. Kretati se bez nekog naročitog pravca ili brzine: SKITATI. 3. Držati se neregularnog kursa ili postupka. (...) 5. Nejasno razmišljati ili se nerazgovetno izjašnjavati.”

Ukoliko imalo ličiš na mene, dok sediš u crkvi i slušaš govornika, te zaista uživaš i stičeš duhovnu korist od onoga što se propoveda, iz jednog trenutka u drugi tvoje misli su u stanju da odlutaju. Nakon nekog vreme-

na ti se „budiš“ i shvataš da se ne sećaš ni jedne jedine reči koja je izgovorena. Iako je tvoje telo bilo u crkvenoj dvorani, tvoj um je bio ili u robnoj kući razgledajući robu poslaganu po rafovima ili kod kuće u kuhinji i spremao večeru.

Ne zaboravi, u duhovnom vojevanju um predstavlja liniju fronta. To je područje neprijateljevog napada. On je svestan činjenice da čak i ukoliko je osoba fizički u crkvi, nikakve koristi neće imati od toga ukoliko joj um nije usredređen na ono što se u njoj dešava. Đavo zna da niko nije u stanju da se navede na to da dovrši neki posao ukoliko nije u stanju da navede svoj um da bude dosledan u onome što se radi.

Ovaj fenomen lutanja misli je prisutan i kod razgovora. Bilo je slučajeva da mi je moj suprug Dejv nešto govorio i da sam ga ja slušala neko vreme, i onda odjednom shvatam da ga više ne čujem. Zašto? Zato što sam dozvolila svojim mislima da odlutaju. Moje telo je bilo sve vreme tamo odajući privid pažnje, ali moje misli nisu čule ni reč onoga što je izgovoreno.

Godinama sam se svaki puta kada bi mi se to dogodilo pre-

tvarala da sam sve shvatila, ali sada ga redovno zaustavim i kažem: „Možeš li molim te da ponoviš šta si rekao. Misli su mi odlutale i nisam čula ni reč od onoga što si rekao.”

Na ovaj način ja bar osećam da se bavim svojim problemom. Sukob sa problemima je jedini način da se oni pretvore u rešenje.

Moje je mišljenje da ukoliko je đavo uložio dodatni napor kako bi mi zaokupio misli, sasvim sigurno je izgovoreno nešto što bih ja trebala da čujem.

Jedan od načina pobede nad neprijateljem u ovom području jeste korišćenje kasete koje se mogu pronaći u mnogim crkvama. Ukoliko još uvek nisi u stanju da disciplinuješ svoj um kako bi pažljivo pratio ono što se govori u crkvi, onda kupi audio kasetu sa tonskim zapisom besede koja je propovedana te nedelje i slušaj je kod kuće sve dok ne shvatiš njenu poruku.

Đavo će odustati kada shvati da ti nećeš.

Ne zaboravi, Satana želi da misliš da si malouman – da nešto nije u redu sa tobom. Međutim, sve što je potrebno jeste

da disciplinuješ svoj um. Nemoj dozvoliti svojim mislima da vijugaju po celom selu i da čine šta im je volja. Počni već od danas da „čuvaš nogu svoju”, da usredređuješ svoje misli na ono čime se trenutno baviš. Neko vreme ćeš morati da se vežbaš. Za iskorenjivanje starih i stvaranje novih navika je neophodno vreme, ali rezultat je i te kako značajan.

LJUBOPITLJIVI UM

„... jer vam zaista kažem: ako ko reče gori ovoj: digni se i baci se u more, i ne posumnja u srcu svojem, nego uzvjeruje da će biti kao što govori: biće mu što god reče. Zato vam kažem: sve što ištete u svojoj molitvi vjerujte da ćete primiti; i biće vam.”

Marko 11:23-24

Primetila sam da vrlo često kada se srećem sa nekim ili nečim, u meni se pojavi neko pitanje. Na primer:

„Pitam se kakvo će vreme biti sutra.”

„Pitam se šta bi bilo najbolje da obučem za zabavu.”

„Pitam se kakve će ocene Deni (moj sin) doneti u svojoj đlačkoj knjiŹici.”

„Pitam se koliko će se ljudi pojaviti na mom seminaru.”

Rečnik nam ovaj termin *ljubopitljivost* u smislu imenice definiše kao „osećaj smetenosti ili sumnje”, a dajući mu karakteristike glagola govori o „ispoljavanju znatiželje ili sumnje”.

Moje je mišljenje da je bolje učiniti nešto pozitivno nego sve vreme sumnjati u pogledu svega sa čime se susretnemo. Umesto da se pitam kakve će ocene Deni imati, mogu da verujem da će imati najbolje. Umesto da se pitam šta da obučem za zabavu, bolje da odaberem šta Źelim da nosim. Umesto da se pitam o tome kakvo će biti vreme ili koliko će ljudi doći na moj seminar,

jednostavnije mi je da ta pitanja ostavim na Gospoda, uzdajući se u Njega da će sve izvesti na dobro, bez obzira šta se dogodilo.

Sumnja ne dovodi do odluke, a neodlučnost je prag konfuzije. Sumnja, neodlučnost i konfuzija sprečavaju da čovek verom od Boga prihvati rešenje onoga što je u molitvi izneo kao svoju potrebu.

Primetite da Isus u Jevanđelju po Marku (11:23-24) ne kaže: „Sve što ištete u svojoj molitvi *pitajte se* da li ćete primiti.” Ne! Njegova je poruka: „Sve što ištete u svojoj molitvi *verujte* da ćete primiti – i biće vam!”

Kao hrišćanin ti si *vernik* – a vernik treba da veruje, a ne da sumnja!

Joyce Meyer

Iz knjige BOJNO POLJE UMA

POSLEDICE PRELJUBE

Nije neuobičajeno da se vidi da neko, bilo na televiziji ili na filmovima, temu preljube pretvara u šalu. Bilo je čak filmova u kojima je preljuba korišćena kao „komična“ primesa. U stvarnosti je preljuba i te kako razarajuća i to sa dalekosežnim posledicama. Samo je nekoliko greha koji imaju veće posledice od izdaje koju predstavlja preljuba. Toliko napora se ulaže u dokazivanje kako je „dogovoren odnos“ između dvoje odraslih ljudi bezopasan, mada je mnogo više onih koji to nisu odobrili, a bivaju povređeni ovim moćnim grehom. Društvo, crkva, deca i nevini supružnici, takođe su ugroženi delom

koje nije bezazleno već nadmoćno opasno.

Društvo: Posledice preljube na mnogo načina dopiru i do samog društva. Može li ko osporiti činjenicu da je rastuća preljuba oslabila ovaj narod? Više je nego jasno da Bog uvek napušta narod koji odbacuje Njega i Njegove zakone (vidi Amos 1 i 2), a i Njegovi zakoni jasno osuđuju preljubu (1. Korinćanima 6:9-10, Jevrejima 13:4).

Neizbežno je da narod čiji nemoral toleriše preljubu do mere da je gotovo ohrabruje, bude odbačen od Boga. Narod kojeg Bog odbaci onda postaje sve gori i gori jer greh ne samo

da je počinjen, već se i potvrđuje kao pravedna druga alternativa. Neki su spremni da idu toliko daleko da kažu da Bog odobrava njihov greh. (Zvuči li vam poznatom ova izjava: „Zar Bog ne želi da budem srećan?“). Ovaj put ka propasti napada samo srce društva.

Crkva: Bilo bi lepo kada bi se moglo reći da crkva ostaje van uticaja greha preljube, ali nažalost, to nije slučaj. Mnoge su crkve podeljene zbog gorčine preljubnika, a čak i onda kad crkva preživi izdaju, ožiljci mogu da budu dugotrajni s obzirom da su i drugi hrišćani pogođeni lažju i licemjerjem onih za koje su verovali da su istinski vernici.

Duše prijatelja tih osoba koji su blisko upoznati sa situacijom, takođe su ugrožene poniženjem greha i njegovim obeshrabrujućim posledicama. Starešine crkve i propovednici koji provedu sate i sate u savetovanju meditirajući i žaleći zbog grešnih dela preljubnika, postaju sve više obeshrabreni hrišćanima koji jednostavno odbijaju da urade šta je ispravno.

Ono što najviše uznemirava je činjenica da je posledica tog greha ponekad još veća. Naime,

kada preljubu počinji neko iz vođstva crkve, šteta je čak i veća, te ponekad za rezultat ima još više izgubljenih duša iz razloga što slabiji hrišćani onda odbijaju veru s obzirom na ono što su videli kod svojih vođa.

Deca: Najtužnije žrtve preljube su deca iz tih slomljenih brakova. Mnoge studije su pokazale da deca razvedenih roditelja, pogotovo u slučajevima gde je razvod usledio kao posledica preljube, imaju poteškoća da veruju drugima. Taj nedostatak poverenja, kao što se može i zamisliti, posebno se proširuje na bračne partnere ili potencijalne bračne partnere. Mnoga ova deca budu ogorčena onim što su uradili njihovi roditelji, da neki čak krive Boga što je to dopustio, što kao rezultat ima distancu u jedinom odnosu (sa njihovim Stvoriteljem) koji ih može izvući iz tamnih dubina uzrokovanih ovim strašnim grehom. Zadovoljstva greha, ako se uporede sa neizrecivom izdajom koju ti maleni osećaju, jednostavno nisu vredna svoje cene.

Brakovi: Najčiglednija posledica preljube je izdaja bračnog partnera. Da ovaj greh ima razarajuće posledice najbolje se vidi u tome što je preljuba ter-

min koji Bog upotrebljava kako bi opisao svoj narod kada Mu je neveran (Jeremija 3:8, Isaija 1:21, Otkrivenje 3:20-22). Iako je istina da nevinna strana ne mora neophodno da traži razvod od preljubnika, teško je zamisliti bilo koji drugi greh koji lakše razbija poverenje, zajedništvo i ljubav koje bi brak trebalo da gradi. Izjaviti ljubav i poštovanje prema nekome drugome, a ipak pogaziti to isto obećanje, destruktivno je i pokvareno kao bilo koji drugi teški greh koji ljudsko biće može da učini.

Duše: Najpogubnija posledica greha je u činjenici što će duše biti izgubljene. Već smo videli

da Bog osuđuje preljubu (Jevrejima 13:4) i oni koji počine ovaj greh sigurno će biti izgubljeni (1. Korinćanima 6:9-10), ako se za to ne pokaju. Dakle, konačna posledica preljube je večnost u paklu za grešnika i to je uistinu tragično.

Posledice preljube su velike a potencijal da mnoge duše budu izgubljene zbog samo jednog dela preljube, prevelike su posledice da bi Bog, a samim tim i mi sami, tolerisali taj greh. Crkva mora hrabro da istupi i da govori protiv tog bezobzirnog, odvratnog i razarajućeg greha.

Rusty Miller

PRIPREMA ZA TRANZICIJU

[1. Samuelova 16:1-13]

Uloga proroka je dvostruka:

- 1) *čuti šta Bog ima na srcu za Njegov narod,*
- 2) *preneti riječju i djelom tu poruku na način koji Božji narod može da razumije.*

Mnogo puta smo opterećeni brigama ovog svijeta i nismo fokusirani na srce našeg nebeskog Oca. Stoga, proroci imaju važnu službu u održavanju budnosti i fokusiranosti Božjeg naroda. Međutim, proroci su ljudi kao i svi mi, i oni takođe mogu da se „zaglave u blatu“.

Izraelski narod je molio proroka Samuila da im da kralja da

bi bili kao i svi drugi narodi. Oni su u osnovi odbacivali Boga kao svog kralja i tražili su svetovni identitet i sistem za sebe. Rezultat je da je Saul, čije ime znači „željeni“, bio pomazan za prvog kralja Izraela. Nije prošlo mnogo pre nego što je postalo očigledno da popularnost i pomazanje nisu dovoljni za vođstvo. Ukoliko je ta osoba bez božanskog karaktera i posvećenog srca, ona nije kvalifikovana za kraljevanje. Zbog zloupotrebe svog položaja i autoriteta, Bog je odbacio Saula kao kralja. Narod je bio oslabljen, a prorok Samuilo je ušao u period žalovanja za kraljem Saulom. Samuilo je možda osećao da je to

ispravna stvar, ali su ga emocije zavarale. Bog je morao da se suoči sa Samuilom...

„Gospod reče Samuilu: Dokle ćeš žaliti za Saulom kad sam ga ja odbacio kao cara nad Izrailjem?“

(1. Samuilova 16:1a)

ZAUSTAVITE STAGNIRANJE

Samuilo je bio toliko emocionalno povređen i uznemiren situacijom sa kraljem Saulom da je to postalo njegov jedini fokus. Svi smo bili u kriznim situacijama koje konzumiraju našu duhovnu i fizičku energiju, kada se svakodnevno borimo da funkcionišemo. Gubimo fokus na sopstvene prioritete, postajemo emocionalno vezani i zarobljeni okolnostima koje ne možemo da kontrolišemo.

Prorok Samuilo se duhovno spuštao naniže, sve dok mu se Bog nije obratio, i zapravo mu rekao sledeće: „Hej Samuilo, ja sam još uvek kralj Izraela, i još uvek sedim na nebeskom prestolu. Vreme je da se fokusiraš, vreme da se vratimo poslu.“

Razočarenja se dešavaju u životu i službi i treba da učimo iz njih i da idemo napred. Pa ipak, čak i proroci ponekad dozvolja-

vaju da se razočaranje pretvori u zamku koja vodi do stagnacije.

„... Napuni uljem svoj rog...“

(1. Samuilova 16:1b)

POMAZANI AUTORITET

U Bibliji, rog predstavlja autoritet. Kao prorok, Samuilo je sa sobom nosio rog koji je trebao napuniti uljem. Međutim, njegov rog je bio prazan. Poslednji put ga je koristio kada je pomazao Saula za kralja, a to nije išlo tako dobro. Ono što je Saul uradio sa tim pomazanjem bila je njegova lična odgovornost, a ne Samuilova. Bog je naložio Samuilu da napuni svoj proročki rog uljem, jer se Bog spremio da izvrši novo i sveže delo, i Samuilo je trebalo da bude fokusiran i pripremljen.

„... i pođi...“

(1. Samuilova 16:1c)

KREIRAJTE MOMENTUM

Fokusiranje na razočarenje donosi stagnaciju. Bog je prekinuo stagnaciju u Samuilovom duhovnom životu i vratio zamah, očekivanje i nadu. Osećate stagnaciju? Zamenite kućnu obuču obučom za šetnju i prošetajte sa Bogom.

**„... šaljem te k Jeseju
u Vitlejem...“**

(1. Samuilova 16:1d)

BOŽANSKA IMENOVANJA

Samuel je verovatno osećao da je dao sve što je imao i učinio sve što je mogao, suočavajući se sa najnižom tačkom u svom životu i službi. Bez obzira na to kako se osećao, Bog se osećao drugačije u vezi sa onim što se dešavalo. Kada je Samuilo osetio da stagnira, Bog se spremio da krene u akciju. Kada se Samuilo osećao sam, Bog ga je pripremao za božansko imenovanje koje će doneti obnovu vere Samuilu i izraelskom narodu.

**„... jer sam izabrao za cara
jednog od njegovih sinova...“**

(1. Samuilova 16:1e)

BOŽANSKO PROVIĐENJE

Božanska imenovanja prati i to da se Bog pobrine za sve. Čuveni misionar Hadson Tejlor je jednom rekao: “Božje delo obavljeno na Božji način nikada neće biti bez Božje podrške.” Samuilo je dozvolio da ga razočaranje zaslepi da ne vidi Božji plan i Njegovu sposobnost da obezbedi budućnost izraelskom kraljevstvu. Saul je bio čovekov izbor, a sada je Bog hteo da pokaže Samuilu i celom Izraelu svoj izbor. Jesejevo ime znači „bogat“ ili „ja posedujem“. Jesej je bio čovek koji je služio kao nosilac Božije brige da se zadovolje potrebe drugih, a u ovom slučaju da se zadovolje potrebe nacije za novim kraljem.

Kao što se najčešće dešava, postajemo zadovoljni da naš život ima status quo, i imamo stav da je to ono što jeste i da ne možemo ništa da promenimo. Samuilo se pokorio okolnostima oko sebe i postao profesionalno ožalošćen. Ipak, Bog ga nije pozvao da bude punovremeni ožalošćeni, već prorok naciji – da bude onaj koji menja naciju.

**„Samuilo upita: Kako da idem?
Saul će me ubiti ako čuje.”**

(1. Samuilova 16:2a)

Samuilo je čas govorio iz duha straha, a čas iz duha vere. Samuilo je koristio Saula kao izgovor da pokuša da se zaštiti od ponovnog izlaganja povredi i razočaranju. Božji odgovor Samuilu je bio jednostavan: “Hajde da idemo korak po korak. Počni sa obožavanjem.”

**„Gospod reče: ‘Povedi sa
sobom jednu junicu, pa reci:
Došao sam da prinesem
Gospodu žrtvu.’”**

(1. Samuilova 16:2b)

Važan aspekt obnove i isceljenja je jednostavno povratak na mesto obožavanja, tamo gde

prinosimo svoje žrtve hvale i zahvaljivanja Bogu za Njegovu vernost i blagoslove.

Dok je Samuilo otpočinjao svoje putovanje od svoje kuće do Vitlejema, možda se osećao glupo kada su ga prvi put videli kako šeta sa kravom niz put. Ali svakim korakom on se udaljavao od mesta razočaranja, ostavljao ga je iza sebe i kretao se napred, ka mestu očekivanja koje je bilo ispred njega. To je ono što bogoslužjenje čini u našem životu.

Kada je stigao u Vitlejem, dočekale su ga starešine grada koje su prepoznale i poštovale proročki autoritet u kojem je Samuilo hodao. Dok su pripre-

mali žrtvu Gospodu, Samuilo je izdvojio Jeseja i njegove sinove i pozvao ih na gozbu. Samuilo je počeo da gleda u sedam Jesejevih sinova, pitajući Gospoda koji će od njih biti pomazan za sledećeg kralja Izraela. Jedan po jedan Bog je potvrdio da niko od njih nije kvalifikovan. Samuilo je počeo da sumnja u sebe – Bog mi je rekao da će Jesejev sin biti pomazan, ali Bog ih sada sve odbacuje – šta se ovo dešava?

Samuilo upita Jeseja: „Jesu li to svi mladići?“ Jesej odgovori: „Ostao je još najmlađi. Eno ga, čuva ovce.“ Samuilo reče Jeseju: „Pošalji po njega, jer nećemo sedati za sto dok on ne dođe.“

(1. Samuilova 16:11)

Samuilovo ime znači „njegovo ime je El (Bog)“. El znači „sve-mogući pastir“, otkriva nam da Bog ima srce i snagu pastira. Dolično je da Bog odabere čoveka po svom srcu, čoveka sa pastirskim srcem, da bude sledeći kralj Izraela.

„Jesej posla po njega i dovede ga. Momak je bio rumenih obraza, lepih očiju i lepog izgleda. Gospod reče: ‘Ustani i pomaži ga: to je taj!’“

(1. Samuilova 16:12)

„Samuilo je uzeo rog s uljem i pomazao ga usred njegove braće. Duh Gospodnji je obu-zeo Davida od tog dana. Zatim je Samuilo ustao i vratio se u Ramu.“

(1. Samuilova 16:13)

Pomazanje koje je David primio tog dana nije bilo zasnovano na popularnosti ili spoljašnjem izgledu, već na stanju njegovog srca. Izraelu je bio potreban kralj koji bi služio kao pastir – čovek iz polja.

Pastir vodi, hrani i brani ovce. Kao pastir, David je bio obučen, pripremljen i potvrđen u svim onim osobinama koje su bile potrebne kada je kasnije služio kao kralj.

Događaj koji se tog dana dogodio u Vitlejemu nije samo uveo Davida u njegov poziv, već je i vratio Samuilu funkciju proroka naciji. Možemo se ohrabriti znajući da Bog još nije završio s nama.

Bez obzira na povrede i razočaranja, osećaj gubitka i neuspaha, Bog je Otkupitelj koji je veran svojim obećanjima. Kao što je Kori ten Bum rekala: „Nijedna jama nije toliko duboka a da Bog nije još dublji.“

Robert Jurjevich, Sarajevo

IZ KOMPROMISA U KOMPROMIS

Nijedan, kad trpi iskušenje, da ne govori: Bog me kuša. Jer Bog se ne da zlim kušati, i sam nikoga ne iskušava. Nego svako podleže iskušenju na taj način što ga njegova sopstvena požuda vuče i mami; tada požuda začne i rađa greh, a učinjeni greh rađa smrt. Ne varajte se, draga braćo moja.

(Jakovljeva 1:13-16, EČ)

OTPADNIŠTVO OD VERE POČINJE SA SERIJOM MALIH KOMPROMISA

Pad hrišćanina se događa postepeno, kroz određeni period. Do pada dolazi sporo i on je rezlutat serije učinjenih kompromisa. Malo po malo, kompromis za kompromisom, i počinješ da smanjuješ svoje standarde i da se okrećeš od istine

ka laži, od ispravnog ka pogrešnom, od moralnog ka grešnom. Kompromisi su zaista lukave i podmukle zamke.

Lotov život nam pokazuje kako učinjeni kompromisi mogu uništiti nečiji život. Kada je Bog pozvao Avraama iz Ura da ide u obećanu zemlju, on je sa sobom poveo i svog nećaka Lota. No, kada su stigli u zemlju u njoj je harala glad, bili su prinuđeni da odu u Egipat. Odatle su se opet vratili u obećanu zemlju sa velikim bogatstvom, sa velikim stadiama, mnogim šatorima, mnoštvom slugu i sluškinja, sa mnogo srebra i zlata. Zemlja nije mogla obojicu izdržati (nije bilo dovoljno pašnjaka za obojicu), stoga je Avraam dao Lotu prvenstvo izbora, znači da izabere zemlju koju želi za sebe.

Izgleda da bi svaki Lotov izbor bio pogrešan, jer u njegovom odabiru vidimo seriju malih kompromisa i umanjivanja standarda, što mu je na kraju zadalo velike probleme. Međutim, nemojmo sažaljevati Lota, jer je uradio ono što je hteo da uradi. Kao i većina od nas. Mi moramo biti svesni toga, da svaki izbor povlači za sobom i određene posledice. Neke mogu biti dobre a neke loše.

LOTOV PRVI KOMPROMIS (1. MOJSIJEVA 13:10-11)

Moramo razumeti, da je Lot uživao u životu na granici između svetosti i svetovnosti. On kao i mnogi od nas danas, bio je okrenut ka tome da udovolji sebi, i iznad svega samo sebi. Lot se predao svojim slabostima.

Kada god se predamo svojim slabostima, treba da očekujemo nevolju. Lot je pogledao svu tu zemlju i video da je zemlja oko Jordana i Sodome plodna i zelena. Siguran sam da je on u sebi pomislio: „Ovo je izuzetan poslovni potez. Moja stoka i stada će odlično napredovati. Tamo polja mora da su veoma plodna.“ Video je da će ovaj izbor biti najbolji za njegovu po-

rođicu. On je potpuno racionalizovao i opravdao svoj izbor, te mu on nije izgledao kao kompromis.

Pazite, njegov izbor Sodome, usledio je posle mnogo, gledanja i gledanja (1. Moj. 13:10). On je poželeo Sodomu za sebe. To što je Lot uradio tada, danas je slučaj sa mnogim hrišćanima. On je iz svog izbora potpuno isključio Boga i uradio je ono šta je sam hteo tj. udovoljio je sebi. Lotov prvi kompromis je bio nastanjenje blizu Sodoma.

Lot je zaista voleo da sedi na zidu. Želeo je da ima oba puta. Pokušavao je da živi u oba sveta. Ispitaj svoj život! Zar nije ista priča sa mnogim hrišćanima danas? Ti želiš da budeš hrišćanin. Želiš da odeš u nebo. Želiš Isusa, ali bi takođe želeo i malo zabave sa svetom. Ti ne bi da se mešaš sa svetom, ali ne bi hteo ni da budeš drugačiji od sveta. Ti bi sve želeo, ali na svoj način.

Hrišćani ne bi trebalo da se mešaju sa svetom. Trebalo bi da budu „neobična“ vrsta ljudi za ovaj svet - drugačiji (Tit 2:14; 1. Pet. 2:9). Oni treba da budu svetlo i so (Mt. 5:14-16). To znači, da hrišćanin treba da štrči u ovom svetlu. Mora biti dru-

gačiji. Da ima drugačije standarde, želje i objekte ljubavi.

Problematično je sedeti na zidu. Svako ko je to probao zna, da je to istina. Ti ne možeš zauvek ostati indiferentan, jer Bog ima običaj da dođe i malo potrese tvoj zid, onoliko koliko je potrebno da te natera da doneseš odluku. Pre ili kasnije ti ćeš pasti sa svog zida, i obično to zadesi pogrešnu stranu, na kojoj se i povrediš. Ne mora da bude tako. Ti možeš izbeći tu povredu, tako što nećeš sedeti na zidu. Ispitaj svoj život! Da li ti sediš na zidu?

LOTOV DRUGI KOMROMIS (1. MOJSIJEVA 13:12-13)

Njegove želje su postale njegova dela. Gde je tvoje blago, tamo je i tvoje srce (Mt. 6:21). On se preselio iz brda u jordansku ravnicu. Udaljio se od moralnog uticaja svog ujaka i razapeo svoje šatore u blizini izvora nemoralna. On nije imao interesa za Božje stvari, vrednosti ili zajedništvo.

Danas ispitaj svoj život! Da li je u njemu odsutna želja za hrišćanskim zajedništvom, odnosno bogosluženjima? Lot je više želeo prolazne stvari od

večnih. Da li ti više želiš ove privremene zemaljske stvari od večnih, nebeskih? Da li crkva zauzima nebitno mesto u tvom životu?

LOTOV TREĆI KOMROMIS (1. MOJSIJEVA 19:1-7)

Ubrzo posle dolaska u grad Sodomu, vidimo kako Lot oguglava na greh. On sada živi u gradu Sodomu. Svaki put kada hrišćanin stavi sebe u neku nemoralnu i sredinu, punu greha, ne treba mnogo vremena, da počne pokazivati blagonaklonost prema grehu. Lot nije bio oprezan. Lot nije samo živio u gradu, već je postao jedan od gradskih vođa. Čitamo o Lotu kako sedi na gradskoj kapiji. To znači da je postao jedan od njih.

To ga je koštalo njegove duhovne oštine. Postao je duhovno tup, toliko da više nije shvatao koliko su stvari postale loše. Grešnost Sodome ga je izmorila. On više nije hteo da se razlikuje od njenih žitelja. I očigledno je, da on među njima nije imao svedočanstvo. Teško je svedočiti ako zoveš đavola da živi sa tobom u istoj kući. Dok je živio u Sodomi, Lot se kvario iz dana u dan. Svaki hrišćanin, koji se nalazi opkoljen grehom, prime-

tiće na sebi da se vremenom kvari, postaje sličan svojoj sredini. Ispitaj svoj život! Nema ničeg goreg od duhovno tupog hrišćanina. Hrišćani su danas oblikovani po dnevnom uticaju raznorazne prvljavštine, kojom pune svoje glave sa TV ekrana i ostalih medija.

LOTOV ČETVRTI KOMPROMIS (1. MOJSIJEVA 19:8-14)

Lot je došao do vrhunca svog kompromisnog života. Ne samo da mu više nije smetala grešnost Sodomljana, već je on voljan da i njegova porodica u tome učestvuje. Bog je poslao dva anđela da izvedu Lotu i njegovu porodicu napolje iz Sodome pre nego bude uništena. Kada su

ova dva anđela došla Lotu, ceo grad se zainteresovao za njih. Građani su postali toliko perverzni, da su hteli da siluju Lotove goste. Lot je muškarcima Sodome ponudio svoje dve ćerke u zamenu za anđele. Koji bi to otac dao svoje ćerke muškoj rulji da ih siluju? Ispitaj svoj život!

U kojoj meri te uznemirava činjenica kada vidiš svoju decu kako se prepuštaju i uživaju u svetskim grešnim stvarima? Ili, da li ih ti možda ne ohrabruješ u tome? Naša deca ne mogu raditi ono što svet radi.

Ljudi iz Sodome nisu hteli ove žene, bili su homoseksualci i hteli su anđele. Anđeli su onda udarili Sodomljane trenutnim

slepihom, ali oni su i dalje hteli da ispune svoje perverzne želje. Oni su se i dalje gurali ispred Lotovih vrata, hteli su da se dočepaju Lotovih gostiju i da se prepuste grehu.

Onda su anđeli uzeli Lota i njegovu porodicu i izveli ih iz grada. Lot je želeo da spasi svoja dva zeta. Otišao do njih i rekao šta su anđeli rekli, da Bog sprema kaznu tom gradu. No, oni ga nisu ozbiljno shvatali, jer su posmatrali njegov život kompromisa i videli kako umanjuje svoje standarde svetosti. Njegove reči i svedočenje sada nije imalo nikakvog autoriteta. Ispitaj svoj život! Kako je sa tvojim svedočanstvom i svedočenjem?

Čak i posle svega ovoga, Lot je nevoljno napuštao Sodomu. Dva anđela su njega i njegovu porodicu doslovno uhvatili tj. silom izveli iz grada (1. Moj. 19:15-16). Lotu se nije odlazilo, hteo je da ostane u gradu greha. Dok su se on i njegova porodica udaljavali od grada greha, njegova žena se okrenula natrag prema Sodomi i odmah se pretvorila u stub soli (1. Moj. 19:26). Ispitaj svoj život! Da li se još okrećeš ili žališ za starim svetskim životom?

LOTOV PETI KOMPROMIS (1. MOJSIJEVA 19:30-38)

On je sebi dozvolio da ga ovladaju tuga i razočarenje. Lot sada sam u planinama, iz daljine, posmatra dim iz nekoliko uništenih gradova, kako se penje ka nebu. Lot i njegove ćerke su mislile da je ceo njihov svet uništen. One su opile Lota, legle sa njim i rodile njegovu decu.

Lot je pravio kompromise sa grehom, a sada je imao žetvu gorkih plodova. „... ko šta seje, to i žanje...“ (Gal. 6:7). Ti se ne možeš igrati sa grehom, jer će se na kraju greh poigrati sa tobom. Znaj, da ako zoveš đavola pred svoja vrata - on će i da uđe unutra.

* * *

U trenutku kada je Lot razapeo svoje šatore nasuprot Sodome, nije mislio da će ikada ući u takvu nemoralnost i otpad. Da ste mu tada došli i rekli da će on jednoga dana živeti u tom gradu greha, da će opravdavati njihove grehe, da će nuditi svoje ćerke Sodomljanima i da će spavati sa svojim ćerkama; on bi vam rekao da pričate gluposti, da to njemu ne može da se desi; ali to se desilo. To se desilo, jer je on pravio kompro-

mise na račun svoje vere i svetosti. To se desilo zbog toga, jer se preselio i nastanio blizu greha i prihvaćao ga sve više i više, kao nešto što je normalno. Svaki njegov kompromis mu je doneo ozbiljne posledice.

Tako je to sa svim hrišćanima, koji čine kompromise i umanjuju standarde svetosti. Kad počinješ da umanjuješ svoje standarde, praveći ustupke - kompromise, malo ovde, malo tamo, počinješ da provodiš sve manje vremena sa Svetim pismom i u molitvi. Odlaziš u crkvu samo kada ti se hoće. Trošiš vreme na prazne stvari. Počinješ da

opravdavaš svoje duhovno stanje, svoje otpadništvo od vere. Onda se miriš sa tim stanjem, a iz tvoje duše nestaje radost i mir.

Da li se neka od ovih stvari tebi dešava? Sve počinje od malih, malenih kompromisa. No, ne zaboravi ovi maleni kompromisi doneće jednoga danavelike bolne i gorke posledice.

Ispitaj svoj život! Da li si na putu kompromisa koji vodi u otpadništvo? Da li umanjuješ svoje standarde svetosti? Ako je tako onda je vreme da svoj život ponovo predaš Bogu.

Glenn A. Hamer

NE BRINITE
O TOME ŠTA DRUGI
MISLE O VAMA.
BOG VAM NIKADA
NIJE REKAO
DA ZADIVITE
DRUGE LJUDE;
SAMO DA IH VOLITE.

DAVE WILLIS

AGAPE

PRIHVATI ODGOVORNOST ZA SVOJ ŽIVOT

**„Mudri u srcu prihvataju
zapovesti...“**

Priče Solomonove 10:8 (SSP)

Ako želiš da hodaš u Božjim blagoslovima, prestani da smišljaš izgovore i preuzmi odgovornost za svoj život. Biblija kaže: „Mudri u srcu prihvataju zapovesti, a brbljivi bezumni propada.“ Sposobnost da se preuzme odgovornost je znak zrelosti i karaktera.

Još važnije, Bog ne može da te obnovi sve dok ne priznaš i ostaviš svoj greh. Nigde u Svetom pismu ne nalazimo da Bog dopušta naš greh zbog ponašanja nekog drugog. Biblija kaže da će Bog „svakom uzvratiti po njegovim delima?“ (Priče Solomonove 24:12, SSP). Kada ti stalno okrivljuješ druge ljude, nikad ne dolaziš do mesta iskrene odgovornosti – što je početak istinske promene!

Poznati savetnik piše: „Svako optuživanje drugih je gubljenje vremena. Bez obzira koliko krivice pronađeš to neće promeniti stvari. Jedino šta optuživanje

drugih čini jeste da uklanja odgovornost sa tebe kada tražiš izgovore da objasniš svoju neraspoloženost ili frustraciju.

Možda ćeš uspeti da učiniš da se neko drugi oseća krivim, ali nećeš uspeti da promeniš ono što te čini nesrećnim.“ Optuživanje drugih je često samo način izbegavanja istine o sebi samom. Isus je rekao da će te spoznaja istine osloboditi (vidi Jovan 8:32).

U početku ćeš se možda osećati nelagodno zbog toga, ali to je nešto što će te istinski osloboditi. Skrivanje od toga neće učiniti da ono nestane. Zapravo, sve dok nisi spreman da se suočiš sa svojim greškama, ti ćeš nastaviti da imaš probleme. Da li je to stvarno način na koji želiš da živiš? Nije?

Onda budi iskren sa Bogom i dozvoli mu da ispravi one stvari u tvom životu koje nisu u redu.

Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina UCB-Srbija, čiji je autor **Bob Gass**.

TVRDOGLAVOST

Tokom najtamijeg dela noći, kapeta broda je upravljao svojim bojnim brodom kroz talase nad kojima je carovala magla. Očima koji su pekle od napora buljio je u mrak, tražeći skrivene opasnosti.

Njegovi najgori strahovi su se ostvarili kada je upravo ispred svog broda primetio jaku svetlost.

Činilo mu se da je brod na njegovoj putanji i da će to dovesti do sudara sa njegovim brodom. Da bi izbegao sudar, brzo je uspostavio radio vezu.

„Ovde je Kapetan Džeremaja Smit“, glas mu je grmeo preko radija: „Molim vas da kurs vašeg broda pomerite prema jugu! Kraj poruke.“

Na kapetanovo iznenađenje, prilika u magli uopšte se nije pomerila. Umesto toga, čuo je radijski odgovor: „Kapetane Smit. Ovde je redov Tomas Džonson. Molim vas da promenite vaš kurs za 10 stepeni prema severu! Kraj poruke.“

Užasnut odgovorom, kapetan je viknuo preko radija: „Redove Džonson, govori vam kapetan

Smit. Naređujem vam da odmah promenite svoj kurs za 10 stepeni prema jugu! Kraj poruke.“

Sekundu kasnije, nadolazeća svetlost se nije micala.

„Sa svim dužnim poštovanjem, kapetena Smit,“ opet se čuo glas redova, „naređujem vam da smesta pomerite svoj kurs za 10 stepeni prema severu! Kraj poruke.“

Ljut i iznerviran što se ovaj drski moreplovac usuđuje da ugrožava živote njegovih ljudi na brodu i obe posade, kapetan je zarežao preko radija: „Redove Džonson. Zbog ovoga vas mogu predati vojnom sudu. Poslednji put vam zapovedam autoritetom vlade Sjedinjenih Država da promenite svoj kurs za 10 stepeni prema jugu. *Ja sam bojni brod!*“

Redovova poslednja poruka bila je razoružavajuća:

„Kapetane Smit! Još jednom vam sa svim dužnim poštovanjem naređujem da pomerite svoj kurs 10 stepeni prema severu! *Ja sam svetionik!*“

V. Rajs

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

Gde postoji nada, postoji i plodno tlo za život u izobilju, čuda, odgovorene molitve i blagoslove.

NOVO IZDANJE

Nepokolebljiva NADA

RADOSNO IŠČEKIVANJE
U SVAKOM DOBU

Iako se mnogo poučava na temu vere, nada često ostaje neprimjećena. Ipak, vera može da dosegne samo ono čemu se nadamo (Jevrejima 11:1).

Nada je neophodna! Šta je istinska nada?

Biblijska definicija nade stoji u oštroj suprotnosti njenoj svetskoj definiciji.

Dok svetovna nada nije ništa drugo do puštanje mašti na volju, u razmišljanju o onome što se želi, Sveto pismo oslikava nadu kao pouzdano iščekivanje koje oslobada natprirodnu silu.

Kad ste ukorenjeni u istinskoj nadi, možete da se držite svakog obećanja kojeg je Bog dao!

Podržati udruženje i misiju Derek Prince Srbija možete kupovinom knjige iz našeg izdavaštva ili donacijom na račun:

325-9500700044980-85

**Gde ima nade, ima i života,
pobede i beskrajnih mogućnosti!**

ZA VIŠE INFORMACIJA, MOLIMO KONTAKTIRAJTE NAS NA:

+381 64 405 47 44

info@derekprince.rs, miki.cobrda79@gmail.com

FB: Derek Prince misija - Srbija

SYLOAM

MIŠIJA

IZDAVAŠTVO

E-KNJIGE

AUDIO
KNJIGE

VIDEO
MATERIJAL

FB: SYLOAM | MOB: 064 3430817 | EMAIL: syloam.media@gmail.com

DA VAŠ DUHOVNI RAST NE BUDE SAMO SLOVO NA PAPIRU

www.SYLOAM.eu

- VIDEO SNIMANJE,
- FOTOGRAFISANJE
- OZVUČAVANJE DOGAĐAJA

SYLOAM

MULTIMEDIA

organizator
CRKVA VERE SRBIJA

KONFERENCIJA

VERE

08.10.

od 15h do 18:30h

TEM ZA SLAVLJENJE
slavljenje KC "TRJEC ŽIVOTA" OSJEK

BLAZ BESPLATN

SYLOAM

MULTIMEDIA

www.syloam.eu

prostorije
PRZ
(BUL. EVROPE 30,
NOVI SAD)

SLAVLJENJE - UČENJE - ZAJEDNIŠTVO